

SZEIVOLT ISTVÁN

CIRÓKSEPRŰ
és
KÖCSAPÓ

Szeivolt István

Versek

Szeivolt István

Cirokseprű és légycsapó

A tartalomból:

(* SÉRŐS A JÁNTA'YAT)

Igen ----- 21

És még mennyi mást! A hajadat, szemedet, hangodat, lábadat, mosolyodat, - felsorolni sem lehet - mennyi mindent szeretek, ami Te vagy.

Láthatatlan képmás ----- 22

Mikor tetszettel utoljára magadnak mikor a tükörrel szemben álltál?
Legközelebb nézd azt, aki benned van. Őt, a szépséget, akit csókolsz, ölelsz,
és takargatod magadban, hogy más meg ne lássa.
Vagy éppen az erőtlő duzzadót, átható tekintetűt, akinek a közelségére szüntelenül vágysz.

Van más is ----- 23

A szeretet mindent felülír. A babonát is.
Az előzőt érzed, az utóbbit hiszed.
Kérdés, melyik meddig tart?
Talán hinni kellene a szeretet erejében, és akkor máris összekeveredik a kettő.
Azért a tradíció, a génfolyam elsöprő lendülete sem felejtethető vonulat!

A tavasz ----- 25

A találkozások, szerelmek, újjáéledés évszaka.
Benned is ott van egy arc, egy szempár, egy lány képe, akinek a lenyomatát őrzöd. Aki álmaidban mosolyogva köszön és elvarázsol. És aki miatt reggel boldogan ébredsz. Ő az, aki csak Neked született erre a világra és arra vár, hogy meglásd, majd megcsókold.
Aztán észre kell venned, majd segítened az álmaidban lévő találkozását az igazival.

Ádám és az eb ----- 26

Nagy boldogság is az, amikor ráébred a férfi, az ő Évája nem eb.
Hiszen őt utol is érheti, és aztán bele is veszhet. Az ebe után pedig csak rohanhat, és mást sem akar vele. Na, pláne!

Szembenjön ----- 27

Talán így lesz. Vagy másként. Nem tudhatjuk.

Édes csepp ----- 28

Az érzés, megérezés mindent felülír. Ha netán utólag csalatkozol is, az akkor sem lesz annyira rossz, mintha az eszeddel döntöttél volna.

A három nem ----- 29

A macska jut eszembe, aminek gyerekkoromban gyufásdobozt kötöttünk a farkára. Kergette szegény, de nem tudott vele mit sem tenni.
A szerelmesnek is sok minden az eszébe jut, de végül, ha szerencséje van, nem változik semmi.
A cica is, amikor lefeküdt és megadta magát, leszedtük a feleslegessé vált dobozt róla.

És utána ----- 31

A szerelem szárnyain repülünk messze magasban, ahol csak ketten vagyunk és állandó szédüléstől minden gyors, vagy éppen álló, egyszóval varázslatos.

Szerellem vírus tombol bennünk.
Ez a csodálatos nyavalya a szellők szárnyán érkezik.
Amint utolér a varázslat a „kór” is azonnal életre kel, és pozícióba igyekszik hozni magát.
Ez általában sikerül neki. Azonnal a szárnyak esik neki és azt a szárnyat rágja le.
De a szerelem újra kinöveszti. Így változik a magasság is. Egyik percben csökken, de nem sokáig, mert újra és újra működik a varázslat.
És ez így lesz, míg ember él e kerek világon.

Éjjeli százás ----- 32

A kedvenc versem!
Remélem sokan velem tartanak.
Sok nagy felfedezés, háború, és számos majdnem világrengető esemény dőlt el valakinek az álmában.
Az enyémben is. Győztél. Győztünk!

Mint a sárkány ----- 42

A másik címadó vers: a Cirokseprű.
Bizony uraim, itt nekünk csak az ácsingózás és a nyálcsorgatás jut. Ülhetünk Merciben, Jaguárban, vagy bármilyen autó csodában, lehet kacsalábon forgó várunk, a Cirokseprűnek egyik sem lép a nyomába.

A kulcs ----- 45

Sokszor a fájdalmat azért szereted, mert ha elmúlik, boldog lehetsz. A szerelem mindezt együtt és állandóan adja. Mily csodálatos és varázslatos érzés is ez!

Sárgarépa, vakmalac,
Az én babám patakpart.
Fehérrépa, kenderkötél.
Szeretem a veszett körtét.

Biztos vagy a helyedben, a státuszodban? Azt gondolod ő is szeret téged,
mint te őt?
Figyeld a szürke lovat, a kéményseprőt, a földről felszálló madarat és meg-
annyi dolgot, ami segíthet.
Aztán, ha igazán bizonyosat akarsz tudni, akkor kérdezd meg tőle, magától.
Akkor abban a pillanatban biztosan elhiszed neki. Utána pedig minden
kezdődik előlről.
Dicsérlek: Csak a kivételezetteknek jut az életben ebből.

Ha elveszted, ki nélkül el sem tudtad előtte képzelni az életedet, aki értelmet
adott addigi létednek, akkor minden megáll. A Föld is csak azért forog tovább,
mert nincs ereje hozzá, hogy lecövekeljen.
A cipőd is őrzi annak a napnak a porát, amikor még hitted, minden maradhat
abban a régiben.
De van egy varázspálca. A gyermek. Aki először az időt engedi útjára, majd
minden más, új értelmet nyer.

BRI ----- 54

Ez az! A SZERELEM, így nagybetűvel.

A tenger ----- 56

Érzelmem, szeretetem, mint a tenger kiapadhatatlan, hatalmas, feneketlen és olyan, mint az élet maga.

Asszonyom ----- 57

A férfi fantázia az egyik legnagyobb Isteni ajándék. Már csak egy asszony kell hozzá, és akkor talán életre is kell.

Kétséges várakozás ----- 58

Mikor sötét felhők gyűlnek feléd és nem hiszel a meteorológusnak, akkor egyszer csak azonosulsz a feletted gomolygó napot eltakaró sírbolttal. Mindezt észreveszel, ami máskor közeledbe sem ér, ezáltal a lelkedet kaparod egyre mélyebbre.

És akkor kicsit késve, de talán éppen időben, megérkezik a szerelmed.

A sötét felhőkből azonnal aranyszínű esőcseppek hullnak és nem csak a beton lágyul el, de a kés is semmivé válik.

Ha Én... ----- 59

Bármilyen lennék, csak mindig a közelemben lehessenek.

Izzadt tenyér ----- 61

Az egyik címadó vers.

Az élet, a szerelem, az ember állandó megállíthatatlan változása.

A légyecsapó

lehet az egyik, a légy a másik, az asztal sarka pedig, aki az egyik címadót is uralja, miközben a légynek enni ad, a harmadik fél.

Mind a hárman mások és mégis összeköti őket valami, ami számukra megmagyarázhatatlan.

Pedig a légy tudja, hogy fölötte ott a csapó, a sokszemű tányérképű is tisztában van vele, halála lehet, ha lesújt, hiszen az asztal éle eltöri.

Az utóbbi pedig álmodozik.

Hát, szép kis társaság!

Vajon egyedül vannak, vagy mások is magukra ismernek?

Végtelen ----- 64

Először minden felfordul. Semmi nem az ami, aztán ha elhatározod és bátor vagy, akkor a szerencse is melléd szegődik.

Ez a szerelem.

Csontbillentyű ----- 65

Olvasd el. Tetszeni fog, biztosan.

Ha a lábbelik beszélni tudnának és elmondanák mi mese és mi nem az, akkor furcsa történeteket hallanánk. Vagy mégsem?

Az ágy

71

Az élet egy nagy változásforgó. Újabb és többnyire nem várt formákkal, eseményekkel, színekkel, élményekkel.
Minden mindennel együtt van, bár mi szeretjük elkülönítve kezelni őket.
De hiába.
Az ágy pedig különösen vonzza a nagy és megismételhetetlen történeteket.
Ha szerencséd van, ott születesz és majd jó sokára, azon a helyen halsz meg.
Közte pedig annyi minden történik, amit képtelenség észben tartani.

A katona

73

Kérdés van, ami csak áldilemma. Mert az igazi felvetés az, hogy miképpen hasonlít a fegyver a szeretett nőre?
Na, ezen már érdemes elgondolkozni.

Szellő voltam, szél vagyok

75

Van úgy az ember, hogy minden érzékszervét elveszti. Pontosabban nem támaszkodhat rájuk. Teljesen megbódul, és akkor úgy dönt, feladja. Nem vitatkozik, nem harcol. Ami rendben is van, hiszen úgy érzi, az jó neki.
De közben eszébe jut időnként, hogy jól teszi-e ezt?
Aztán végre visszanyúl a régi énjéhez.

Tapasztalatoktól okosabbnak, erősebbnek mutatja magát. Ez tetszik annak is, aki előtte elvette az érzékszervei tisztánlátását, hiszen magának tulajdonítja a változást.

Ő pedig boldog. Újra az, aki! Csak már jobb kivitelben.

Várakozás

76

Vannak, akik szeretnek várni. Mikor kisgyermekként közeledett a Karácsony, vagy a nyaralás ideje, akkor az, nagyon izgalmas volt.

Persze, nem volt hiábavaló a napok számolása, mert napról napra fogyott a hátralévő éjszakák, alvások száma, és aztán megtörtént a csoda.

Ha egyszer a Jézuska meggondolja magát, és nem örülhettél volna a szobában álló díszes karácsonyfának, s alatta az ajándékoknak, vagy a szülők lefűjják a nyaralást, akkor a következő évben bizonyára nem várjuk annyira e jeles napokat.

Hát, ezért fontos, hogy a várakozásnak időben vége legyen. Nem később és nem is hamarabb, mint kell. És akkor a teljesülés teljes lesz.

A szerelemnek szárnya nőtt

78

A férfi.

Sokan megírták és az emberi civilizáció közel fele meg is érezte férfiségét.

Amit végül, ha a Nő által gyújtott, gerjesztett tűz elér, akkor megolvastt és átalakul.

Különleges teremtményei Ők a világnak. Nem elhajtatják velünk fegyvereinket, amik azzá tettek, amiknek születünk, hanem megtanulnak velük bánni.

Így leszünk egyek.

Nagy öröm mellett kérdőzem: és mi lesz ennek a vége?

Kedvenc színeim ----- 83

Nő - napsárga.

Táncos lábai, szárnyalása, szépsége utánozhatatlan és esendő. Irigyek rá, vagy a vesztüket akarják.

Tradíció - terrakotta.

A vérség kötelez, de egyben, ha kell, áldozatokkal is jár.

Férfi - lila,

aki én vagyok. Csak akkor élek, ha az előző kettő a hálómban érzi otthon magát.

Melyik a legszebb szín?

A nő!

A legtartalmasabb?

A terrakotta!

A saját színem pedig, izgalmas, szemfényvesztően, kiszámíthatatlanul kiszámítható.

De ezt úgy is megtudod, ha elolvasod a verset.

Fa ----- 87

Akinek szerencséje van, az lehet magányosan álló fa is. Jó is az, ha később közelébe jönnek az elemek, amiknek nő a neve.

Ikrendi ----- 90

Az egyik kedvencem.

Ki nem beszélt ilyen nyelven, mikor még mindent lehetett és koránál fogva jópofaságnak, sőt mi több, fantáziadús tehetségnek mondták?

Remélem, nincs jelentkező!

Az örök szerelem legjobban a természetben tud kiteljesedni.
Egyébként nincs olyan test, amiben egy szép szempár, egy ígéző női hang ne tudná feléleszteni a férfiszívet.

Most hol jársz? - hangzik el számtalanszor. Vagy Téged kérdez meg szerelmed, párod, vagy Te őt.
Pedig ott álltok, fekszetek egymás mellett, és talán még ki sem bontakoztatok egymás szerető karjaiból.
Máskor, ha több száz kilométer van köztetek, eszedbe sem jut, hogy távol van tőled, hiszen azt érzed, nagyon együtt vagytok.
De számtalanszor van ennek az ellentéte is. Tehát hol közel, máskor pedig ilyen-olyan oknál fogva kicsit messzebb.
A kettő között van az út.
Én az utat szeretem. Aminek mindig vannak megállói, visszatérései, kanyarjai és kunkorai. Aminek a mentén soha nem olyan a táj, mint előzőleg volt, még ha időnként úgy is látszik.

Mindenki bizonyosságra törekszik, pedig az a halál önmaga. Az állandó kételkedés, a változás ereje. Ettől leszünk napról napra többek, ragaszkodóbbak. Azért túlzásba nem kell esni. Elég egy perc, míg elolvasad a rövid verset.

Tudom ----- 100

Egyszer csak elegend lesz mindenből. Azt gondolják, te nem látod, észre sem veszed, és ez által nem tudsz semmit sem róla.

Na, ekkor van az, hogy nekimesz a világnak. Ha másként nem, hát verbálisan. Aztán szembekerülsz a tükörrel. A sajátoddal. Belenézel.

Minek vered magad?

Mások is tehetnék, nem?

Te sem vagy különb.

Legjobb, ha csendben maradsz, vagy magad miatt akadsz ki.

Találat ----- 101

Előbb utóbb mindenki megtalálja párját. A gyilkos, a tolvaj, az erkölcsi fertőben eszetlenül fürdőző is. Ők pedig nem tesznek kivételt.

K. ----- 103

Vallomás.

A Gallér ----- 104

A NŐ! Az örök NŐ! Mindenütt, állandóan és megállíthatatlanul a NŐ!

Versek

16EN

Szeretem a nevedet!

Először, végzetesen vigyázatlanul a szemedből olvastam
Volna.

Nem sikerült.

Mire a szép rajzolatú íráshoz értem,

Elvesztem.

Szemed, megejtően szigorú, odaadóan

Távolságtartó

Érzékiségével varázslatot küldött rám.

Aztán helyet adott, ott mélyen bent, magában.

Ezután soha nem akartam kijönni.

Szeretem a nevedet.

Mert a csókoddal jár kéz a kézben, és

Minden csóktól több lettem.

Érzéki puha ajkadtól, kéjbe szippantó nyelvedtől

Lelkem beléd szállt.

Majd a Tieddel egyesülve, mint az élet

Boldog gejrírét kaptam vissza.

Egy csóktól megváltozik az, ki érdemes rá!

Szeretem a nevedet!!!

Mert Te kaptad, a Tied!

LATHATATLAN KÉPMÁS

A vak béka, aki nem varangy,
Szemben kecske, fa mankóval,
Borjú lába lóg ki, üszó könnyezve
Néz hátra,
Kanca rúgna! – Ne, te ne! - csődör nem
Hátrál!

Felhő takar, giliszta versenyben,
Fingani készül a sánta pókkal,
Eső gyere! Fecske szlalomozik.
Szár az szárnya az ablak üvegporolója.

Két szem. Körötte fej.
Minden mi kell. Egész legyen!
Lehetne vérekes.
Nem az!
Omolhatna hajzuhatag.
Nem teszi!
Csöpöghetne orra.
Kalmopyrin!
Nevethetne ajka.
.....!
És Nevet!

A portalan üveg engedi.
Meglátott!
A Szépséget!
Téged, lelkem tiszta képmását.

VAN MÁGIS

Hitte!
Apám Hitte, nem árthat.
Két léc, penge, madzag.
Kés.
Az első.
Fiú. Ajándék.
Adta a Hitet is.
Nem mondta!
De én mentem.
Apám után.
És hittem!
Neki.
Kimondtam!

A folyam partján
Zúgó habok felett,
A túl
Part felé, üvöltve:
Mindenben
Mindenhol,
Őt látva
Érezve:
Szeretem!!!
Háromszor.
Aranyhal fülét csukta,
Szemét takarta.
Szerencse, csak a
Szerencsétlennek jár!!!
Én szeretem!!!
A folyam is tudta.
Hittem!
Olló kellett. Tű is járt
Vele.

Ajándék!
Én csak szeretem!
Aztán szóból kő lett.
Másnak talán fáj.
Én hittem és a folyam is
Hallotta:
Szeretem!!!
Szürke ló repült.
A folyam is habzóan
Nézte.
Hittem ez így jó!!
Én szeretem!!!
Macska. Miért is ne
Fekete?
Nyávog és zölden néz
Szembe.
Nyálam gyűlik és
Cserélünk.
Elsomfordál.
Ő már tudja:
Szeretünk!!!

– Babona!!!
– Íratlan és írott
szabály!!!-
Kiállt a túlpart!
De mi hittünk!
Most pedig szeretünk!

A folyam pedig begyűjti a sok mindenséget és
viszi, viszi a messzeségbe,
ahol már sem törvények, sem babonák, sem
kétségek
nincsenek.
Csak hit és szeretet.

A TAVASZ

Úgy emlékszem, mindig tudtam róla,
És ezért, soha nem feledtem.
Mégis, azon a napon, amikor már a reggel is más volt, mint a többi,
Hiszen a kicsi feketeterigó, színes szárnyat öltött,
A szürke hátú, gyors mozgású gyík sem futott látomra,
Száznyi piros virággal büszkélkedő rózsafa pedig tüskéit hullatta,
Csodálkoztam.
Döbbenet bámultam, pedig a lelkem mélyén éreztem, ez nem varázslat.
Aztán először kecses lábú pillangó legyezte meg arcomat,
Majd kék szárnyú kicsi madár igazított rajtam illatos csőrével,
Lila lámpával világító szent Jánosok nyitották tágra vak szememet,
És megláttam.
Őt.
Mint a tél után a tavasz, úgy érte el szívemet.
Beborította íves kapujával felettem az égboltot.
Nem! Nem egyszerű szivárvány volt Ő!
Hiszen máris repült feléje a kék szárnyú madár,
A kecses lábú szépséges pillangó,
Akiket a lila lámpások követtek.
Az illatos csőr mágikus ritmust koppantott,
Az addigra már izzó forróságot adó színes kupolára.
Ő ettől szétnyílt!
Belelestem volna, de valami visszatartott.
Féltem, talán megharagszik és szörnyűség fog akkor következni?
Láttam a vonzó forróságban eltűntek mindnyájan.
Kezemet nyújtottam.
Az érintéstől abban a pillanatban ráébredtem.
Mindig erre vágytam!
Először betakart a szivárványos melegség,
Majd felöltöztetett önnön magával.
Betekert, becsomagolt lilakékes és sajátos színeivel, rózsza illatával.
Becsuktam a szemem.
Mindent feledtem!

Egy szó hangzott szívem ritmusával együtt a fülemben.
Ki kellett mondanom.
Nem magamnak, mindenkinek.
Igen, Ő az! - kiáltottam.
Nem kellett mutatnom, mindenki látta már.
Nem csak én.
Beteljesedett.

ADAM ÉS AZ EB

Jaj, te kutya!!
Úgy szeretlek!
Nem is kutya,
Hanem Éva a neved!

Jaj, te Éva!!!
Úgy szeretlek!
Nem is szeretlek,
Hanem beléd veszek!

Jaj, Te Éva!
Beléd veszek!
Mert szeretlek,
És nem az ebem vagy te nekem.

SZEMBEN JÖN

Köd, roppanva tiltakozó jég.
Vak szürkeség, némán kiáltó elbukó lelkek.
Lassú menet, fagytól kövesedett talpak.
Üres révedő mozdulatlan szemek,
Céltalan botorkálás a semmiben.

Jönnek!
Szemben, megállíthatatlanul.
Rossz varázslat?

Vezényszó nélkül, egyszerre, felém, nem másik cél felé.
Szürke üres szemek, mozdulatlan testek, lassan lépnek.
Fehér arc. Mindegyik. Halvány ajkak, üres tekintet.
Nem látnak. Messze előttük az út vélt vége.

Velük megyek. Többen vagyunk. Fehér arcúak.
Üres, szürke befelé forduló szemekkel.
Lassan, vezényszó nélkül haladunk.
Barátaim, ismerősök vannak mellettem.

Nem szólnak. Én sem.
Nem érzem őket. Ők? Talán.
Lemaradok.
A hátuk olyan, mint előlről.

Fehér arc. Szürke, üres szem. Mozdulatlan test.
Talpunk alatt ropog a jég. Pedig állok.

Fekszem. Álomban járok.
Találkoztam velük.
Vajon jól vannak?
Nem mondták, de nem várnak.

ÉDES CSÉPP

Éreztem.

Éjjel nem hagyott aludni.

Hajnalban fáradtan kerestem a számokat,

Puha párnám arcom törte,

Könnyű takaró lábujjamon nehéz teher.

Édeskés csepp a fejem nyomata mellett,

Ijedt éjjeli lepke a redőny mögött

Ő is tükörképet keres?

A hajnalban beszélgető fülemüle furcsán

Néz rám.

Aztán víz, hívott. Mentem.

Pohárban csillogással igyekezett.

Mosdóban frissesség terelt, hiába.

Átláttam.

Vakságom kitörlődött, és ekkor már

Nem csak,

Éreztem!

Kutyám, aki szintén tudta.

Fekete rigó, aki jelezte,

A jövő évig utolsó cserebogár, aki

Csiklandozva megmászta,

Szárnyaszegett pillangó, aki az

Életét adta.

Biztattak.

Később szememet fény oltotta.

Orromat illatfelhő kábította,

Arcomat tűz borította,

Kezem, lábam, hang bénította

Nedveimet szerelem szárította

Majd,

Boldog sivatagot rajzolt belém.

Egy lettem magammal Benned!
Apró napfény csillagok játszottak,
Csilingelő villamosok táncoltak,
Autó, az enyém - csak Téged szagolt.

Mától együtt leszünk!!
Reggel, éjjel, nappal, mindig.

A számok frissen törtek ki belőlem,
Éreztem, a boldogság hordozója lettem.

A HARMON NEM

Ha nem hiányzom, nem nagy baj!
Kalasnyikovommal szemben állok,
Tőle kérdezem.
Szétszedem, mert nem válaszol.
Nem rakom össze.

Úgy kell neki!
Megérdemli.

És ha Téged szednék apró darabokra?
A bennem élőt.

De kinek lenne jó?

ÉS UTALNAK

Keresem magamban, amitől akkor váratlanul szárnyam nőtt.
Tükröt állítok. Tavak kutatok.
Fém tányér talpával szemezek.
Lelkemet féreg rágja.
Szárnyam lebeg. Itt van rajtam?

Tükröt takarom, vízbe kavicsot dobok.
Edény helye mosogatóban.
Fát látok. Érett alma vár rám.
Nem harapok.
Virágtengerben járok.
Ha ezzel köszöntenélek?
Nem tépek, nem sajnálom.
Forrás tör utat előttem.
Napfény csillan rajta.
Mégkóstolnám. Szomjas vagyok.
Nem teszem.

Arcod közelít. Ajkad fénylik.
Talán csókot vársz tőlem?
Félek elhinni.
Kétely vert tanyát bennem.

Ha nincs szárnyam és halálokat lelem?
Férges az alma, bűzös a virág, mérgezett a forrás vize?
Csóкод a képzeleté, ami éjszakai álomként látogat?

Kardot fogok, tört élezek.
Vért és sisak nélkül rontok rá!
Elpusztítom a beste férget.
Kitépve lelkemből, messze hajítom.
Fegyveremet eldobom.

És most újra kovácsolok.
Bennem maradt a magja.
Hangod, arcod, csókod nélkül kikelt.
Kétely féreg rágcsálja a szárnyamat, az almámat,
Virágokat sározza, vizembe rondít.

Fújtatom a tüzet. Acélt izzítok.
Kettő kalapács adja a ritmust.
Dang, dang, csita, csita, dang.
Tüzes acélszakra repülve éget.

Kard készül.
Kételyölő.
Átmeneti.

Fényes vágyakozó ajkak csókja, szivárványt fest borús arcomra.
Kard porlik. Rét illata betölti a hegyet, alma édes leve szárad az államra,
Gyermekhangtól boldog a forrás.

A kék égbolt, napsárga fénnel keverve szivárvány hidat vert.
Innen csodáljuk magunkat.
Szárnyam repített ide a magasba.

ÉJJELEI SZÁRZAS

Elöttem feküdt és rám várt, mint minden este.
Lassan nyíló szeme tollal tele, ásító szájában fogat ne keress!
Arca már most csúfondáros, talán tud valamit?
Nem kérdezem, úgysem hallja. Fül nélkül még neki sem menne.

Társam Ő nekem. Éjszakai. Sok éve már, hogy megláttuk, megszerettük egymást.
Párnasága, fáradtan, de mégis megfeszítve mellét, tartja magát,
Nem mozdul. A várakozás bénasága izzik benne.
Ujjammal, tenyeremmel kényeztettem, ösztöneit gerjesztem.

Baráti öleléssel simul rám. Tartja gonddal teli fejemet.
Száját nem nyitja. Erőlködik. Vékony penge az érzékeny ajkak helye.
Nem szippant, nem kap be, mint máskor. Talán nagy falat lennék?
Belehalna, megfulladna. Kint maradok, vergődök.

Párnabarátom izzadni kezd. Rám ragad arca nyomata.
Nem szerelem ez, mert kiugrik alólam. Akkor mi?
Szégyen? Undor? Idegesség?
Szeme, szája befeszülve, zár gyűrődik rajta.

A sötétben nyílnak az éj kapui.
Szekrény koppan, padló reccsen, takaró fekete tüzet gyújt.
Tányér is keresi a helyét. Pohárral koccint.
Függönynek elege van a lógásból, kinéz a néptelen utcára.

Számolj száztól vissza - üzen fejem alól nedvesen.
Lehet birka, kecske, szúnyog, katicabogár. -
Aludnunk kell, mert holnap is nap lesz.
Majd nem ad a szekrény ruhát, a csap vizet!

Száz birka.
Mi lesz, ha holnap nem tudja megcsinálni a fogamat a doktornő?
Hogyan fogok egy hétig enni?

Kilencvenkilenc birka.
És ha azért nem tud tenni velem semmit, mert elkések?
Fel lesz bontva az utca, elterelés. Kifogy az autóból az üzemanyag.
Tényleg, mikor is tankoltam utoljára?

Kilencvennyolc birka.
Holnap pályázat beadás lesz.
Nagyon kell a munka. Ha lemaradunk és más kapja?
Akkor mi lesz velünk a tél végén?

Kilencvenhét birka.

Párnám taszajt rajtam. Hegyes álla belém döf. Ágyam mozdul alattam.

Ki van itt? - kérdezném, ha

Remélem, nem válaszol senki.

Megfordulok.

Messziről motor berregése kér bebocsájtást.

A Hanna tegnap nagyon köhögött.

Kilencvenhat birka.

Fáj a derekam. Soha nem fogok kommenteket olvasni.

Valakinek rákja volt és azért fájtt ott hátul oldalt.

És ha nekem is az van?

Megfordítom a barátomat. Már nagyon elege van, mert nedvesen tartja távol magát tőlem.

Kilencvenöt birka.

Nem látom a nyáját. Koncentrálni próbálok.

Juh-hodály áll nádtetővel a puszta szélén.

Kicsi ablakok, nagy ajtók, zárva rajta.

Keresztvas nem engedi a szabadságot bemenni,

A vidámságot, kiszabadulni a sötétből.

Kilencvennégy birka.

Már az előzőt sem láttam képzeletemben.

Nem baj.

A hodály tetszik. Bent vannak és bégetnek a számolnivalók.

Fekete koszos kutya fekszik a kapu előtt.

Kilencvenhárom birka.

Valahonnan előjött annyi, ami kellett. A szagukat is érzem.

A paplan alá szimatolok. Nem én vagyok. De birka sem lehet.

Kilencvenkettő birka.

Az istálló fölött fekete felhő. Esni kezd.

Hallom az ereszcSATORNÁBAN a víz csobogását.

Mi fog beázni reggelre?

Melegem van. Keresem a száraz helyet.

Hanyattvágom magam.

Kilencvenegy birka.
Még csak kettő óra. Mikor lesz reggel?
Hülyeség ez a birkaszámolgatás.
Surrogást hallok a fürdőszobából. Mozdulatlanságba merevedek.

Kilencven birka.
Feszülten fülelek. Figyelek.
Az előszobában pattog valami. Talán az óra? Az nem ilyen hangot ad.
Felkeljek?

Kilencven.... mennyi birkánál is tartottam?
Legyen kilencvenegy.
Be kellene takaróznom, mert egy kicsit fázok. Nem teszem.
Nem hallanám meg a kinti zajt és közben felfedném ébrenlétem.
Butaság. Nincs itt senki.

Kilencven birka.
Biztosan a szellemek.
Kérlek benneteket, segítsetek, hogy ne ázzon be semmi és el tudjak aludni!
Oldaltfordulok. Magzatpóz.
Szegény párnám, gondolom, elege van belőlem.

Nyolcvankilenc birka.
Valami szépre kellene gondolnom.
Gondolataim vájják az agyam mezsgyéjét.
Az apró szikrák, amik lobbannak, azonnal el is alszanak.
Aztán újak keresnek bennem helyet.
Már én is közéjük tartozok. Nevetek a feleslegessé vált birkákon.
Olyan vagy, mint a párnám - kérdésedre felelek.
Már egy lóval együtt nyeríték, ami előjött és eltűnt.
De Te itt vagy!
Tetszel. Szép vagy.
Csókollak, öllelek. Fogom a kezedet, aztán futunk és nevetünk.
Aztán újra átkarollak. A csókomat visszaadod.
Pénzt költünk. Azért van - mondja valaki.
Eszünk, iszunk.
Beindulunk. Meztelenül alszunk. Összeolvadunk.
A feneked az ölemben.

Fordulnom kellene. A karom eljátssza, hogy nem az enyém.
Érzem kebledet a hátam közepén.
Közben beszélünk. Ál munkban.
Egymás ajkát keressük. Megtaláljuk.
Reggel boldogok vagyunk.
Eszünkbe sem jut a kérdés, hogy miért?

És akkor láthatatlan, tűhegyes, gondolat sebességű
Nyíl indul útjára.
A veszélyt nem jelző,
Szikrázó Nap, fényes udvarából, kék kertje közepéről
Vidáman néz bennünket.
Én repdeső szívvel szeretlek.
Válaszod érkezik: szeretve vagyok.
A ránk hajló öreg fák levelei, elfordulva
Vörös arccal suttoznak.
A hangyák terheik alatt kővé meredve megállnak,
Kíváncsian bámulnak fel.
Vajon mi van nekik, mi elvihető? - csápolnak.
Apró madár szárnya lebben. Kicsiket csendre inti.
Aljas macska nyújtózkodik a közelben.

Csend van.
Csókunk nesze, ölelésünk izgalmának hangja, a zene.
Ettől leszünk egyek.
Közös éneklés.
Zenekari szerelmi előadás.
Mindenki, ki itt van és a hang birtokosa lett,
Beszáll ebbe a csoda léghajóba.
A boldogság láthatóvá vált.

És akkor a nyíl, ami nem régen indult,
Félelmet hordva és átadva a hegyében, szívemet dőfi.

Ha nem látlak meg akkor és ott?
Ha nézek a szemedbe és nem engedsz beleveszni a mélységével is,
Boldog melegséget adó tengerbe?
Ha nem érhetek Hozzád?

Ha nem hallgatsz meg?
Ha nem veszel komolyan?
Ha nem engedsz közel magadhoz?
Ha nem szeretsz belém?
 Egyáltalán belém szerettél?
Ha nem énekelsz velem kánonban?
Ha nem szívsz velem egy cigarettát?
Ha nem érsz hozzám csak úgy véletlenül, mikor rám nézel?
Ha nem hívsz be magadhoz?
Ha nem írsz levelet?
Ha nem vársz?
Ha nem jössz utánam?
Ha nem mehetek Téged megkeresni?
Ha nem adsz ennem?
Ha nem oltod a szomjamat?
Ha nem koccintasz velem, a pirosuló bor fölött, áthatóan a szemembe nézve?
Ha nem érzem, hogy fontos vagyok Neked?
Ha nem mondd, hogy hiányzok?
Ha nem mosolyogsz és csókolsz, mikor meglátsz?
Ha nem dicséred férfi mivoltomat?
Ha nem érzem mennyire büszke vagy rám?
Ha nem teszel férfité?
Ha nem gondoskodsz rólam?
Ha nem vigyázod lépteimet?
Ha nem vágysz rám?

Ha nem az Egyetlened vagyok?

Mi lenne velem?

Akkor,

A madarak elvesztik a szárnyukat,

A papír, kőként esik bele az ollóba.

A Duna depressziós lesz és a Gellért hegyről mélybe ugrik,

Apró cseppekre esik és mindent eláztat.

Virágok földbe nőnek, saját gyökereikbe menekülnek.

A kutyák és macskák békét kötnek, aztán rühférget cserélnek.

Az állatok elindulnak, sírkertjükben halált várva szenderegnek.

Házak tetőt dobnak, ablakot taszajtanak, falat döntenek.
Kastélyok udvarában sárkányos szökőkút tüzet okád.
Mindent éget, még a márványt is.
Kő sem marad érzéketlen. Születését idézi. Vörösen izzik.
Szél is halni akar. Belevész a romos kelevénybe.
A Nap pedig nagyot köpve - Ronda féreg - üvölti a messzeségbe,
Elfordulva másik melegíteni valót keres.

Én bolyonganék az ember-sikátorok között,
Szagolnám mások ürülékétől szagos nyilvános helyeit.
Nem látnék, csak néznék. Nem csodálkoznék, csak lennék.
Keresném magamban a tartalmat, önmagamat.
Tölteni próbálnám az üres, lyukas romlott lélek-tömlőmet,
De nem venném észre azt, aki, ami gyógyítaná.

Végtelen, sötét, hideg, fagyos lelketlen sivatagban botladoznék.
Ahol a rózsák elfelejtik illatukat, színüket.
Szőlőindák egymást kergetve, gubancos göngyölegbe tekerednek.
Az énekes madarak félelmükben a mindent leromboló folyó,
Hömpölygő vize alá bújnak.
A kovács, tűzön hevített saját karjából, kalapáccsal alakítja kardját.
A kutyának nem az ember a legjobb barátja.
A megmaradt házak szövetkeznek és kerítéssel körbe veszik magukat,
Ember és állat így be nem juthat egyikbe sem.
A mesék megfulladnak és elvesznek a varázslattal együtt.
Csak a szürkeség mutatja a színes világot.
Az igénytelenségnek a szegénység a párja,
A másságnak a bélyeg az ára.

Ott
Okosnak lenni, a burjázó kitörni készülő vadrózsát észrevenni,
Kábító, jó ízű, nedűt főzni.
Madarakkal tolmácsolást vállalni,
Asszonyt önzetlenül szeretni,
Fiadat öntudatra, magyarnak nevelni,
Az elesettnek segíteni,
Zokogót megölelni,
Gyermek arcát szeretettel megsimogatni
Sebes térdét anya-puszival gyógyítani,

Bűn.

Ott a zöldet nem mindenki látja tavaszi levélnek,

Sósnaak, cukros-savanyú is lehet az íze.

A gyorsaság csak a nem láthatók vagyona.

PÉNZ

Csörög és csillog a folyók medrében,

Az emberek szívében, a látók szemében, az asszonyok, nők ölében,

A csecsemő pólyában, a könyvszekrényben, a kutyák ugatásában,

A macskák dorombolásában, az erdők száz éves fáiban, a régi termőföldeken,

A sziklák ormán, kastélyok régi urainak képe alatt, az aranyozott WC kagylóban,

A leendő győztes, hegedűjének tokjában,

Mindenhol.

Ott

a hidegben forró nyarat lehet érezni,

A nyári füllestző melegben síelni, korcsolyázni, közben a kandalló pattogó tüze mellett

Aranyló teát és vizskit iszogatni, inget egyszer felvenni, szegénységet üldözni, lenézni,

Sötét, hideg fagyban tengerparton napozni, ezáltal többnek látszani.

Csábos nők és fiatal fiúk szerelmét kegyesen elfogadni.

Az emberséget pénzre cserélni.

Én lelkemet, ami pénzé lett, nem keresem.

Párnám rándul fejem alatt.

Szellő az, ki elsőnek az illattól szárnyat kap.

Beszippantva az ismerős életpartfümöt egyedül járja táncát.

Mi a szerencsétlen vak, fagyott lelkű bábészek

Körmünkkel vonalakat húzunk a lábunk szarán.

Vér serken a durva rajzolatok nyomán.

Az életpartfüm szellőillat idegen test nekünk.

A pénz tartja védvonalát.

A mágikus forgószél gyorsuló ütemben táguló körökben táncol,

Beleharap a légbé, földbe, és nyel el bennünket is.

A Nap ébresztőórája, harangzúgást zúdít ránk.

Először egy árván imbolygó, helyét kereső gyertyaláng,

Majd számtalan e világító lélekmelegítőből,
Mint békehadtest, éjszakai szerenád boldog közössége,
Közelít.
Átalakul előttem. Mindent betöltő hatalmas fényességgé válik.
Élvezettel nyaldossa a kékséget.

Most már engem is betakar az illatod.
Táncolunk és toppantunk, majd forgok Veled a szellőben.
Virágok lebegnek körülöttünk, madarak énekelnek,
Hangyák könnyedén menetelnek, katicabogár pötytyöt vált.

Egymásra talált szívünk kiugrani készül.
Ölelni szeretné társát.
Ajkunk csókot kíván.
Az enyém a Tiedet!

Párnám is részt vesz ebben a reggeli mulatságban.
Fáradt melegen kérdezi fülembé suttozva:
– Jól aludtál?
– Kár, hogy álom volt - felelem, mert csak a végére emlékszem.

Számon ajkadat érzem. Orrom az illatodat szippantja be,
Ami kábító felhőként takart be az éjjel.
Arcom képe a felnőtt filmekben is sikeres lenne!

A nagy síkságban száz birka várakozik.
A párnám pedig, ki társam nekem, szégyenlősen fordul el.
Nem tud ilyen sokat számolni.

MINT A SZÁRNY

Ezernyi apró csillag kapaszkodik egymásba,
Aranysárga fényük izzik a kékség fölött, s alatt,
Hullámvázuk a tengert utánozza,
Nincs selyem, mi izgatóbb lenne nála.

Mint tüzes paripa csóvája, hosszan követi,
Hullámozva, a csillagfüzér számtalan lámpása.
Apró lepel, mi átlátszó a gondolatomban,
Takarná hátát fantáziám elől.

Szavam kiálló kőben botlik, nem ugrik át rajta,
Szárnyakat keresek, hogy világomat megtaláljam.
Előttem a fény. Arany csillag, gyűjtő füzére.
Mégfognám. Nem merem.
Ha netán egy is elszakad, vége az életemnek.

Nem a csillagok figyelmeztettek.
Ők nevetnek és táncolva hívnak, csalogatnak,
Érzem és tudom a lenti kékség mélyétől,
Sejtjeim figyelmeztető jelzéseitől, ami történni fog velem.

A tengerszín cirmossága leveti ingem.
Nadrágom, kabátom is helyét veszti.
Pedig mind rajtam lóg,
Mégis meztelen vagyok.

Testem nyújtózva keresi a lángoló, fényes aranyat.
Markolnám, de el nem érem.
Kerek keblek csábos találkozása akaratom gátja.
Ovális, karcsú áll, a szemsugár útja.

Férfierő óvatosan helyezkedik.
Két hegyes csúcs felém döfve, ringatva hív.
Városok, erdők, mezők, pajta fölött suhanva,
Tücsökzenét, gólyakelepelést hallgatva.

Elérném, ha szeretné.
Ölelhetném, ha akarná.
Csillagok világítanak a kicsi domb által közrefogott völgyet,
Ha kedvese lennék.

Nincs szél, mindent elsöprő tornádó,
Ki kiállhatna vele szembe.
Csak én repülök utána, világomat veszelve,
Egy száguldó Istennőt követve.

Vékony derekát marokra fognám,
Erősen magamhoz húznám, szorítanám,
Nem látna, de érezné, amint csillagfüzér alatt,
Feneke ölembe simulna.

Szememmel falom, kezem nyújtom a száguldó felé.
Áramütés ér. Vagy beteljesülést szerzett villám?
Szerelem ménkű talált meg engem?
Mindenhol őt látom, hallom a repkedő leplet.

Bíbor ajkak, csillogóan, buján, forrón tapadnak számra.
Kábulatomban zúgom halálra magam.
Boldog vagyok e gyönyörű haláltól,
Pedig életre keltő csókot is kapok.

Aranyfüzér volt a takaróm.
Hegyes ormú dombok völgye, tengerszemmélység,
Nádszál hajlékonyság az én sírom, konyhaasztalom,
Ágyam, kertem, mindenem.

Hangosan kacagva száguld el.

Nincs erőm követni a délibábot.
Életem értelmetlen boldog értelmét.
Mégis megteszem.
Halálomat keresem.

Látom vékony bokáját,
Fölötte szépen ívelő lába szárát,
Szemem följebb is kutat, de azt
Járgánya uralja.

Kemény csúfondáros arccal figyel előre.
Köröket rajzol az ég kék vizére.
Mi – már többen is vagyunk-
Mint koslató kutyák követjük.

Élvezi.

Hangos nevetése messze hallatszik.
Gerincem mentén érzem a kacaj súlyát.
Íze nyelvemen apró fájdalmas hólyagot növeszt.
Illata ködbe burkolja szemem vaksi világát.

Ő boldogságom kincse, lelkem hű őrzője,
Hiszem. Most is messze van előttem.
CIROKSEPRŪN lovagolva száguld,
Fényes csillagfüzér lángcsóvát lebegtetve maga mögött.

Ott, abban akarok élni-halni,
Örökre beleveszni - kiáltanám.
Nyelvem a hosszú úton szájpaddlásomra ragadt,
Toporzékolnék, lábamat nehezen bírom.

Hajam is elkopott, fogam is csőrömpölt már a fehér tálcán.
Bőröm pedig nagyobb lett, mit hordani szeretnék.
A vödröket nehezebbre gyártják, a cipők pedig, ahogy
nőttem,
Egyre messzebb kerültek tőlem.

Gyorsan történt.

Talán hét kört írt le felettem az igéző szépség.
Nem rossz asszony Ő.
Csak az a seprű ne lett volna – sorolom este az ágyban.
Saját gyóntató fülkémben, magamnak.

Volt idő, mikor a gondolattól is megduzzadtam.
A fényeket, fanyelet fűrészeltem, a sárga cirokrészt vagdostam, majd meggyújtottam.
De összenőtt, újjá született, igazi égi, pokolbeli járgány lett.
Az én szépséges Angyalom, boszorkány légrobogója.

Sokan estek le álmodozásukban mögüle.
Még többen halált kerestek, magányukban.
Én boldogan nézem, szememmel követem.
Tudom, én vagyok az egyetlenje.

Hullik a cirok a seprűből.
Nyele is töredezett.
Együtt meggyünk világgá - kiáltom a seprű felé.
Csúfondáros kacaja, apró kavicsokat hord a szemembe.

A Kulcs

Szédelegve, nem keresve a kinti világot
Szemem előtt lebegő hajzuhatag fátyol
Templomom ő nekem. Itt kérnem kell!
Erős láncot, ami rátekerve testemre
Bilincsekkel, lakatokkal, helyemet örökre biztosítja.
Fényes kulcsot messze dobja, soha nem található helyre
Végtelen mélységű tengerbe, más alig látható égitestre.

Szomorkás, boldog lelkem megnyugszik. Én kértem erre.
Hozzád bújok, szorosan ölellek,
Vállad csókolom, szépségével nyálam nyomata dicsekszik.
Ha beteg lennék, most gyógyulnék,
Illatos hajkoronád alatt újjászületnék.

Ajkad ölése, ujjaid becézése, templomom füzére
Izgatóan csábít és forgószélbe szív.
Gyöngyöző nevetésed, okos szavaid, őszinte figyelmed
Arcomat áztatja, nem engedem száradni.

Boldogság könnycsepp.
Három gördül le, nem előzve egymást.
Az első a szeretetét.
A második a fájdalmas hiányé.
A harmadik pedig a mindent betöltő boldogságé.

Ölelned kell itt a kupolám alatt is.
Szívemnek kevés a hely a keblemben.
Ugrani készül.
Nem szabadulhat, a nincs miből.
Boldogságában osztozni szeretne.

Zongorához rohanna.
Aztán dobot keresne.
Rúzs Magdit hallgatna.
A szerelemről beszélne.

A hajzuhatag-templom a szerelem szentélye.
A látványa, a susogó hangja, illata, színe
A Gyógyító!
Nem csak beteget.
A szürkéből színes, a bűzösből édes, a hangosból selymes lesz.

A lila köd boldogságos vakságot,
Érzéki közelséget, az óramutató futását,
Egyhelyben topogását jelzi.
Rajzol. Ír! Fest! Hangszert beszéltet.
Futva veri az ütemet, Pódiumon előad.
Énekel és nevet. Majd sír.
Megállít és tovább lép.
Boldogan örül a lehulló levélnek,
Sajnálja a fát, mert elveszett egy a zöld koronáról.
Rózsát tör, és megsimogatja.
Vér serken az ujsa végén.
Vörös, mint a virág szirma.
Pedig órá nem borul a templomi zuhatag.

Én, aki világomat vesztett boldogságomban
Kivételezett vagyok.
Halálos fájdalomokkal küzdök.
Mert nem elég a látvány, a hang, a zene, a kép.
A templomomban akarok lenni.
Csak LENNI.

Látom, az óra rajzolta betűket. Lila lapon, színes vonalak.
SZERELEM!
Olvasom.
Már semmi nem fáj.
Boldog vagyok.

RIKÁRDÓ!

Rikárdó, Rikárdó!
Az én babám mikádó.
Ebrerencs, Ebrerencs!
Az én babám szerelmes.
Rikárdó és Ebrerencs.
Mikádóba szerelmes.

Én vagyok a Mikádó.
Nem nevem a Rikárdó.
A babám az Ebrerencs.
De ő aztán szerelmes.

Ebrerencsen a mikádó.
Hova lett már a Rikárdó?
Hol bő rajta, máskor szűk.
Nem ugrál, mint féleszű.

Nem keresi Rikárdót,
Mert ráfeszült a mikádó.
Össze is nőtt vele, mint fa
a lóval.
Így lettünk mi hintalófa.

A LOUPEAZZ

Már megint terveket szövök.
Képzelvek, álmodozok.
Hosszan keresem a fiók mélyén,
Majd mágikus kört rajzolok,
A Varázspálcámmal!

Gyermekként kaptam.
Eddig nem. Most talán látom hasznát.
Vastag könyv, véletlenszerűen nyílik:
Igen? Nem?
Az első szó a fontos.
Levél hullik elém.
Tavasszal?
Csiga csúszik saját
Lassúságával.
Gyík.
Kék hassal, zöld kabáttal.
Bőrnadrágban.
Hosszú farka fekszik és ő nyugodt.
Mozdulatlan, düledt szemmel néz.
Rám!
Nem fél!
Hirtelen szél borzol, majd
Vállat vonva tovább állva
Takarodót fúj.
Madár és autó. Cipő és tej. Zsinór és
ablak.
A JEL!
SOK JEL!!

Mint hajó a tenger hullámát.
Mint hangszóró a beszédet,
Mint illat az Éhséget.

FEL- ERŐ-SÍT !

Kilép a helyéről!
IDŐ!!! - üvölti.
Véres szemmel bolyong,
Miközben a mélyben
Morog, csapkod, szeret, gyűlöl.
És szenved, szétszed, majd összerak.

Nézem a képet!
Ő sem nyugtat.
A fák felém borulnak.
Suttogják: monddjad, jobb lesz!

HIÁNYZOL - kiáltom
A világ vége fele többször vissza.
Elhitte mindenki!
Vajon Ő is? ? ?

A POROS CIPŐ

Egy évszázada nem porladó,
Öregen is erős, jól épített vastag fal,
Kicsi ablak, sötét felhő, árva függöny,
Vakságában sértődött, megállt óra
Csapdába esett, rabbá lett idő
Védelmében.

Fényes templom, gyermeksírást régen hallott keresztje,
Egymást méregető, jobb sorsra érdemes fakatonák,
Lassan csörgedező, magában beszélő patak,
Fészkelő, helyet kereső, majd tovább szálló gólya
Árnyékában.

Keresik.

Minden fagyos, jégtől ráncos. Csendes.
Vigyázva, belenyugodva a mozdulatlanságba, várnak.
Jól teszik.
A hidegtől lábuk, kezük, faluk, fájuk törhet.
Ezért figyelnek.

Az idő furcsa. Ha kell, aljas, barát, ellenség,
Vagy jó, rossz, gyors és lassú, ki mit kér tőle.
Most bénaságban ugrani készül
Meggondolja. Altatót vesz magához.

Évek telnek. Jég nem olvad.
Hang nem születik.
Szó is üresen, az úton keresztben áll.
Harangzúgás a kicsi ablak előtt visszafordul.
A patak depressziós, kezelésre jár.
A fák már rá sem néznek a mellette lévőkre.
Gólya leszáll a Somló lábánál.

Sötét felhő a templom tornyához köti magát.
Függönyt a nyárból ott maradt légy is zavarja.
A falon lógó óra pedig mutatóit a mélybe hajítja.
Jól van ez így!

És akkor gyermekzsivaj, ki saját hangjától jön izgalomba.
Fákat rugdálnak, templomajtót csapkodnak, és kacagnak.
Falat krétáznak, felhőket űznek, kicsi ablakot tárnak, kergetőznek.
Régen elapadt könnycseppeket csalogatnak, szemet fényesítenek.
Patakot dobálnak, aki kénytelen táncot járni nekik.
Órát szerelnek, majd ütögetéssel ösztökélnék,
Az idő pedig kérértlenül bámulja őket.

Tegnap ő is gyermek volt.
Ma is vannak itt, akik éppen visítoznak.
Holnap mások lesznek,
Mégis boldogan örülnek ennek.

Érthetetlen - indul kiszabadulva újra az útjára.

Napsugár keresi magának az árnyékot.
Minden fényben világít.
Illatos rózsák kúsznak a főoltár elé.
Gólya épít a kereszt tövében házat családjának.

Az évekig keresők sírnak és nevetnek.
Bánatukban jéggé válik fagyos leheletüktől a lelkük.
Örömükben pedig falak dőlnek, szőnyegek repülnek, meleg színt
öltenek.

A Védelvezők, Árnyékot adók
Vigyázzák az emlékeket!

BRI.

Igen. Boldog vagyok.
Látom arcodat, ajkadat
Magamban.
Nem vagy velem.
Képzetelemben csókollak, öllelek,
Puha, bársonyos, izgató bőrdhöz érek.
Vitatkozom!
Megérte?
Érdemem szerint kaptam, ami történt velem.

Aztán hagyom görgetni magam.
Itt vagy!
Forgószélként repítesz a nagy BRI-be.
Itt mi vagyunk.
Ketten, a sajátunk, velünk együtt.
Hallgatjuk szívünk boldog egy ütemre való ugrálását,
Kilopjuk egymás füléből a bujaság hangját,
Elvakultan beleveszek szemed mélységes kékségébe.

Boldog vagyok!
Nem változhat, bezárom, féltve őrzöm.
Ablakot nyitok rá, így időnként látható.
Aztán ajtót.
Az ölelés sem maradjon el.

A nevedet mondogatom, versbe szedve, és
Csak úgy, egyszerűen.
Szeretem hallani.
Így öllelek, csókollak és ajtót, ablakot tárok.
Életet kapok.
Veled vagyok.

Beszélek Hozzád.
Nézem a szemedet, várom ajkad érintését.
Hajadat markolom. Kicsit meghúzó.
Ne! Kérlek ne haragudj!
Ettől lett a mai mese valóság.
Ugye nem fáj nagyon?
Mint nekem, ha nem látlak, érzek.

Kérlek, szépen kérlek! Ne változtasd meg a nevedet!
Másikat már nem tud a szívem befogadni.
Kérlek, nagyon kérlek! Mindig így nézz rám!
Ha nem érzem szemed sugarát, beteg leszek.
Kérlek, esdekelve kérlek! Mindig így csókolj!
Ha ajkad feszes lágysága, buja nedvessége elhagy,
Szemem fátyolossága világtalanná tesz.

Azt mondd, forgószél vagyok?
Közepén nyugalommal, levelek és virágszirmok körülöttünk kavargó arzenáljával?
Azt gondolod, mi vagyunk ott bent, boldog szédülten?
Mienk az egész, körben rohanó világ?
Érezzük az izgalmat, a félelmetesen veszélyes, de szórakoztató repülést?
Korokon, éveken át, távoli lankák, hegyek, városok felett suhanunk?
Szabadon, szabályok nélkül?

Igen!
Ez a szerelem!
Lelkem fája, levele, gyümölcse, meleget adó Napja, gyönyörű reggelje,
fülemüle hajnali éneke, meleg szellő simogatása...
mindene Vagy!!!

A Tenger

Életem Gyögszeme, Szépséges Hercegnőm.
Hajnalok illatos Szikrája, Nappalok édes bódító Zamata,
Esték andalító tücsök Dallama, Éjszakák kéjjel ringatózó szerelmes Öle!

Szeretlek!
Hiányzol!

Lelkem nélkülöd sivatagban kóborol,
Testem vad darazsak lakmározzák,
Világtalanságomban magamon taposok,
Szomjamat véremmel oltom,
Fogaim húsumba akadnak.
Elfogyok, ha nem látlak!

Érzem, szíved dobbanása engem keres,
Illatod, csillagfényed utamat világítja,
Mélyben született, guruló gyöngyvetéted
Számptalan visszhangot küld felém.
A kék tenger is köszönti szemedet, az ő forrását.
Ajkad buján csábít, eltakarva a sarlós Holdat.

Hát itt vagyok!
Élek!
Neked!
Boldogan.

Asszonyom

Csókolom a punáját,
Asszonyom!
Beszopom a bimbóját,
Asszonyom!
Nyelvemmel seprem a torkát,
Asszonyom!
Felfűzöm a farkamra,
Asszonyom!
Hallgatom a hangját,
Asszonyom!
Beverem a lompost,
Asszonyom!
Ne sajnálja, szopja,
Asszonyom!
Kár, hogy a végére Ő is kimúlik,
Igaz? Asszonyom!

De ni csak, életre kelt!
Asszonyom!
Talán tenni kéne valamit!
Asszonyom!

A spiritusz nem jó,
Asszonyom.
Tartósít, de csak dögöt,
Asszonyom.
A fagyasztó sem jön be,
Asszonyom.
Befagy a Punája tőle,
Asszonyom!

Így hát marad a
puna- puna-ding-dang- dung,
Asszonyom!

KÉTSÉGES VÁRAKOZÁS

Mint egy mantra szólt bennem:

„Egyhelyben topogva, járva, nem nézve a világban.”

Szél találta arcom,
Szárította könnyem,
Lábamat kő kezdte,
Kezemet tüske szaggatta,
Nap némán égetett,
Hold magas hegyeket keresett,
Kívül-belül sikolyos sötét láva temetett.

Csak a mantra szólt:

„Egy helyben topogva, járva, nem nézve a világban.”

Vak ember ujjai kapartak.
Odvas a fog, ragadós a nyál.
Bűzös lehelet bilincselte.
Kést éleztek a betonon.

Bennem pedig csak a mantra:

„Egy helyben topogva, járva, nem nézve a világban.”

Csengő hang felém fordult, belém hatolt.
A mantra elakadva várt.
A nap életet adóan ódát zengve világított,
A Hold nevetve, utat mutatott,
A szél kergetőzött, mint a szerelmes ifjú, aki hévtől tüzes szívvel önfeledten játszik,
Könnyem boldogság ízűvé vált. Gördülését vártam.
Lábam követ rúgott magasra, vissza már nem esett,
Kés a tokban kereste csendes menedékét,
Vak mellett, baráttá lett kutya vigyázott,
Odvaszt a fény, bűzöst a szél vette hátára.
Szerelemtől részeg lelkem hallgatja szívem dobbanásait.

„NEM egyhelyben topogva, járva, nézve a világban
Kerestelek.”

Eljöttél!
Itt vagy!
Fogd meg a kezem!
Csókold az ajkam!
Ölelj át!

HA ÉN...

Ha én az lennék, mindig két lábon állnék.
Sok fokom lenne, magasról messzire látnék.
Segítve mutatnám, látszólag mindenkinek,
De mi ketten tudnánk, csak Neked feszítek.

Feltűnő, fontos állásomat, büszkén viselném,
Hízelegnék, illatokkal csábítanálak.
Magamra vennélek, tenyered, talpad izzadó melegével egyesülnék.
Boldogan néznék alád, fehér csipkés bugyit keresnék.

Aztán álmodnánk a tériszonyon túl,
Az én lábam, fokom beléd nőne,
Így lennének mi a Szerelemfokok.

Ha én Állványlétra lennék.

IZZADT TENYÉR

Nádszál dereka hajlik, mint íj-feszület,
Táncsal vigasztalja a közelgő pusztulást.
Fáradt levegő süvölt a fején át, tüdejét tölti.
Bokája meleg ölelésben szeretkezik.
Arcát átlátszó polip-szemek rácsozzák,
Boldog nevetéssel, suhanó zenével
Megejtően vékony, sudár meztelen testével,
Hazudja az igazságot!

Vétlensége kiszámíthatóan gyilkos.
Életcélját, akaratát más adta,
Mégis az lett, ami. Mind ez Ő maga!

Boldog, nevető, biztonságot ígér.
Melegséget, tisztaságot, érzelmi teljességet mesél.
Közben a hangra figyel. Nem a sajátára.
A végtelenség jelét rajzolva hálót játszik.
Nem mutatja: mellett düllesztve tej helyett halált követel.
Suhint a placcra, szárnyra, kicsi testre.
Kéjesen mosolyog.

Ez ragadós. Izmos, izzadt tenyér a nyakán rándul.
Kiszippantja a kéjt az üres agy felszínéről.
Szárnycsapások keresik a végzetet.
Nem szökik. Meghal. Sírja a mosolygó tányérkép.

Hosszú villám tehéntőgy felhőt kerget.
Vakít. Árnyékot küld Nap-ragacccsal.
Mulatós klampírozás utolsó házig rohan.
Ma nincs sör. Egy nyelet sem.

Sáskák, szöcskék, visítva ugranak.
Pillangók, darazsak sértődötten állnak odébb,
Pázsit és gatzenger sóhajtva helyezkedik,

Illatos, bársonyos gyönyörre vágó boldogsággy érkezik.
Dupla súly mozog a megérkező szárnyasok előtt.
Sóhajtozás, nyögdécselés a fák mozija,
Lég is kedvet kap. Bokorban udvarló nyulat utánoz.
Mókus mogoró héját ejti. Ez nem üres szemű ellenség.

Nevető szikra szilánk léglyukak, akik
Boldog mosolyt ingyen csinálnak,
Tisztaságot hazudnak a kábultaknak,
És halált süvöltenek a maszatos elvesztett hártvány között,

Testvért keresnek!

Te vagy? Ki ott varázslatoddal lila köddel kápráztatasz?
Mosolyoddal szárnyakat rajzolsz?
Ajkaddal, bódítóan kék szemeddal a végtelenség hitét adod?
Szerelmedben halálig, tébolyultan boldog bolyongásra ítélsz?

Én nem. Ő!

Hát te vagy az? Akinek hangja, szavai hasonlítanak az én süvöltésemre?
Aki rajzol a légben, magyarázó, okosnak vélt szövege mellé?
Aki kardot csörtet, öklöt szorít és mellét veri?
Aki elhiszi, amit magáról állít?

Nem. Én sem!
De együtt az vagyunk!
Nélkülem Ő, nem én vagyok!

Habzó víz folyam mossa kezeit.
Hiába.
Ez már eldőlt.

Vigyázatlan, naiv érdeklődve csápol.
Önfeledten, újszülöttként tapogat.
Száz üres szem néz buta gyilkosként.
Félgömb térleső fogadja ugrásra készen.

Az egyik felkentnek érzi magát és pofáját szárítja,
A másik bízva ügyességében, szemtelenül járja laza táncát.
A lapos képű, üres, buta fejében gyilok,
Hártyatáncos mástól kér fegyvert.

Éles sarok, keskeny keménység, mint kardpajzs.
Ez a kerek fej vesztét okozza.
Segít? Miért is ne?
Nézi a kettő harcost. Egymástól függ az életük.

Ő, ha tehetné, az élével kirepülne. Messze.
Látóhatáron is túlra. Ahol nincs lapos képű zombi.
A hártyás sem pimasz.
A sarok pedig, ami éles, mint a kés,
Boldogan élheti agresszor életét, ha...
Ha nekimennek.

Ott leszállna. Kék folyam mellett napozna.
Hártyaszárnyal kapartatná a hátát, aztán a hasát.
Talán még pedikúrt is kérne tőle.
Aztán ha szemtelenül összecsikarná, nem hagyná aludni,
Akkor készítené magának egyet.

Légycsapót.

Ennyi jutott az álomból.
Kiborult forró kakaó kábulatból ébredt.
Rezgő szárnyú légy keresgélt asztalsarok arcán.
Égés helye hűsítő vizet kívánt.
Fölöttük légycsapó zombi állt mozdulatlan
Száz szeme üresen, vészjóslóan hártyára várt.
– ne rajtam - rázta meg magát.
De a légy észre sem vette.
Csiklandozva csápolta rajta.
Lapos képű sem hallotta. Füle nincs. Csak száz szeme.

– Köszönöm teremtőm! – dobbantott lábaival.
– Köszönöm, hogy az vagyok, aki!! –
Becsukta szemét. Kakaótól égett arcán kellene éreznie a halált.
A másik kettő vesztét.

Nem mer kinézni magából.
Karcú kicsi lábak táncolnak az arcán, és süvöltő légzene kíséri az igéző
lépteket.

Ez halálig tartó szerelem - hallja asztalsarok fülével.
Az pedig még messze van!
Ő is nevetne, ha tudna.

végtelen

Ha fényes nappal, akkor
Sötét éjszaka!
Ha vak éjjel, akkor napfényes
Szikrázó nappal.
És ha egyik sem? akkor

.....

Szivárvány jön.
Tündöklő, végtelen.
Széles kapuján, aki bátor,
átmegy!

Ott az éj sötét, meleg,
biztonságos.
A nappal világos, tiszta és
Igaz!!!!

Mint a SZERELEM!

SZONTBILLENTYŰ

Üvölnék, de nem tudok.
Egy helyben rázkódok, mint ugrásra kész
Döngölő.
Futva, mindenem elhagyva úsznék a járda
Felett.
A repedések, nem tükörként néznének a
Képembe.
Bátorságot szippantanék magamba, gomb szakadna
Ingemen.
Rossz emberek, sötét árnyak el-
Kerülnének.
Zongoraszék csont billentyűk előtt,
Vár.
Egyik talán az, a másikon feszülten
Pihennék.
Érezve, mint szűzlányt, kéjjel
Tapogatnám.
Férfiként magamhoz édesgetve,
Szoktatnám.
Lelkemben, testemben egybe-
Gyúrnám.
Csak bennem élne, a régi nem
Lenne.
ÉN ülnék a zongora mellett
Átszellemülten.
Csupasz falon szépséged árnyai
Játszanának.
Nagy víz. Tempóznék. Nagyokat kortyolva muszájból
Innék.
Halakkal szemeznék, de nem
Tetszenének.
Ők is tudnák!
Inkább repülnék. Szeleken.

Forgón.
Közben mindent szippantva,
Ledöntve.
Sikerélményt gyűjtve, kiterítve,
Megtártózva.
Szoknyádat is magamhoz
Venném.
Felpróbálnám, a többit sem hagyva
Nálad.
Én lennék Te, és mégsem.
Cserebere.
Sok pénzt gyűjtenék! Zsebembe NEM
Rejteném.
Ajándék. Gyűrű, lánc és sok fényes.
Édes rabság.
Arany!
Vagy más!
Talán énekelnék! Nem olyant, mint ...
Magunkat.
Este, reggel, nappal, de éjszaka, nagyon.
Mindig!
Aztán főzve ennék, hangosan
Csámcsognék.
Fogam nőne a régen kapott helyén. Talán,
Fájna!
Nyilallva könnyeznék, a végét NEM
Várnám.
Nyelném a sós lét cseppekben, ízlelném
Magam.
A kéjen rágódnék. Igyekeznek NEM túllenni
Rajta.
MIKÖZBEN még mindig a rázkódás
Feszít.
Biciklire fel, kiáltanánk!
Talán ott is lenne egy rozsdás
Előttem.
Felüljek? Minek az neked, úgysem... Beverném a
Fejem.

Az aszfaltba!!
Miért pont oda?
Az asz-falt-ba!
NEM vitatkoznék. Magammal
Sem!
Itt úgy sem lehetek.
Semmi.
Győztes.
Utolsó.
Csak első!
Talán.

Szél támad szemembe.
Keresem jötte, születése okát, helyét.
Hozott? Visz? Barát? Ellenség?
Csalódnék, bármelyik!
Borzolja tar fejemen a pusztát.
Elhinném. Neki igen.
Hajam lett, mint volt.
Aztán esőtűkör józanítana.
Esetleg napsugár is keresne.
Szívem tulipánt utánozna,
Margarétát mutatna,
Rózsát füllentene,
Nebánts virágot takargatna.
És szívem dobbanása követné a
Csontbillentyűt.
A széken üldögélnék izgatottan
Delejezve.
Keresnék egymást ők ketten.
Mint MI.
De én még mindig, mint rabosított
Rázkódok.
Béklyóban. Érzelmeim zárja
Alatt.
A hang klaviatúra elfárad.
A dobszó utolsó ver, DANG!
Lelkem kitérne, és száguldva keresné,

Szétfeszítené testemet,
Nem lenne mi rázkódjon.
Apró porszemek mindent elfednek,
Csak fehérek lennének.
Ebből lehet színt festeni.
Festénék!
Ecsettel, aminek a nyele az enyém.
Én vagyok.
Megnyalnám a sörtét. Nedves,
Hegyesre.
Egyenes színes vonal,
Közelről csillogóan buja.
És még most is csak
ÜVÖLTENÉK!!!
Nem tudok!
Néma, béna vagyok.
A kék szemsugár kötél rabja.
Boldog mozdulatlan.
Ne!
NE!!!!
Ne fordulj el!

Inkább innom adj!

Meggyes

Ez egy mese?
Kérdezted.

Van benne hat hengeres paripa,
Kacsaláb és palota nélküli boldogság vár.
Át és megváltozott hétfejű sárkány.
Vége nincs erdőben az élet hétköznapi útvesztői,
A végtelen Óperenciás tengeren úszó bürokrata íróasztalok.
A lábához hozzánőtt cipőben Toporzékoló önjelölt királynő,
Topánt kereső Királyfi,
Ő ért a cipők nyelvén, és sunyin
Leesőt keres. Nem csak
Űreset.
A lábravalók beszélnek.
Félnek.
Toporzékoló fájdalmaik vannak.
Sokan nem szeretik a benne valót.

Fényes csizma erős koppja, és muzsikáló
Nyikorgó zenéje hallatán
Aranyos szandál boldogan suhan a járda felett.
Közben az aszfaltjárók, hótaposók, sárgyűjtők sokasága
Irigykedve mereng, az élet hiábavalóságán.

Az Illatos és Határozott élete megíródott.
Találkoznak. Összeérnek. Orrukkal szemeznek.
Táncolnak. Egyszerre egy hosszát lépnek.
Szívritmusuk üteme, betölti a teret.
A többi üres balga vagy sajátját utaló, életét féltő
Meggyötört szolgál irigyen álmodozva kapaszkodik magába.

Ők pedig a saját világukból kilépve, párjuk
Mögé lépnek, alá bújnak, felemelkednek,
Majd helyet keresve messze koppannak.
Varázslatba esnek. Messze vannak, mégis
Egyek lettek.

Ez nem mese.
Mondtad.

az aly

Felhő csepp, kopp
Kopp!
Borda bírja
Tam-tam, billentyű a
neve.
Kép.
Áteső fény, színesben
Hajlik.
Forró vér, deresre fagy.

Hahó!!

Asztal. Bent.
Halott rajta.
Nem kell sírni.
Fehér terítő takarja.

Alma.
Esve gurul.
A Bevarrt felkötve.
Féreg odvában gubózik.

Madzag.
Tarka gatya lengedez.
Melltartó üresen.
Egérpizok jelzőtábla.

Síp.
Köröm kaparva serceg.
Gerincvakaró selyem.
Kutyaszar a szőnyegen.

Szék.
Halált osztó kézben kanál.
Aranygyűrű tiszteli urát.
Szívvonal a tenyérbén.

Ágy.
Gyűrött párna, lepedő.
Meredek hegy oldalában.
Mesék birodalmában.

Erdő.
Kintről be, bentről ki, ígérete.
Biztonságban félelmet keresés.
Emberhangok felejtése.

Felhő.
Halálos világjárás szenvedélye.
Becsapások, hazugságok, átverések.
Boldogvakság ködlámpása.

Esély!
Minden szakad. Zúgva elmarad, ami nem kell.
Csattan a Kopp!
Csettint a Tam!
Az asztal ágy lesz.
Alma kínálja magát!
Madzag leköt.
Síp dobot talál és énekel.
Szék lesz az erdőből.
Az pedig gyönyörsóhajtól lesz nedves.
Felhő mesél szerelmekről.
Itt a könny marad:

Az Élvezeté!!!
Krokodil.
Két csepp,
Majd folyamba nőve,
Mindezt magába gyűjtve.
Kinyitva minden ajtaját, ablakát,
Boldogság vihara nem fér el benne.
Mint haragzúgás robban ki és árad a messzeségbe.

Velünk együtt járja mágikus táncát, aki él és hal.
Mindenkit betakar szerelmünk felhője.
Itt, most szeretned és újra, mindig szeretned kell!

Felhőcsepp is megtanulta már.
Kopp-kopp! Tam-tam!
Mi vagyunk a szerelem.

A KATOLIA

Itt az árok. Előttem bokor nőtt, már kiégett.
Neked sem hiányzok. Sokat néztem ezt itt.
Egyformák lettünk. Nekem sincs levelem.

Kezemben a fegyverem. Vele is szemezek.
Megkérdezem őt is. Nem válaszol, mint te.
Szétszedem. Nem rakom össze. Úgy kell neki!

És ha Téged szednék apró darabokra?
Nyálammal ragasztanám, nyelvemmel fényezném,
Simogatva becézném, virággal díszíteném,
Tenyeremben széltől, fagytól, rossz embertől védeném,
Árnyékot adnék testemmel az égető nap ellen,
Tengerparton csókolnám a homok ízű ajkát,

Nem egymáshoz illeszteném.
Benne is magamat keresném.
Nekem formáznám, aprólékosan építeném.
Utána életemet adnám neki, aki én is vagyok.

Aztán meghallanám, ízlelném, szagolnám.
Kedvelném, ölelném, szorítanám, nézném,
Játszanék vele, még futnék is, mintha én lennék.
Megutálnám. Ilyen vagyok? Vagy ő az?
Mégfagynék.

Fegyverem a kezemben.
Darabjai fényesen kéredzkednek a helyükre.
Szekrény fiókja a háza.
A Tied pedig a szívem szerelmi fészke.

Nem szedlek szét.
Lelkemmél takarlak.
Téged szeretlek!

Szellő voltam, szél vagyok

Szellő voltam, szél vagyok.
Holtan álmodtam, élve kerestem
Előttem állt, engem várt
Álmomból lett valóság.

Tengerkék szeme, nem tudtam úszni
Érzéki ajka, fülem vak volt
Keblen lelke zongorázott, felnőtt játéknak véltem,
Tündér hangja, kikerült
– hagytam.
Elfújtam, - magam, - kőhajításnyira.
Szél vagyok.

Egyedül voltam, magány hiányban.
Nem holtan, nappal is álmodtam.
Száguldoztam, mert az vagyok.
Kutakodtam, kerestem.

Aztán rátaláltam. Ott állt előttem.
Nem tudtam, hogy ő az.
Szemmel szagoltam,
Orrommal ízleltem,
Számmal hallottam,
Nyelvemmel simogattam,
Lelkemmel lelkiztünk.
Így volt természetes.
Szél vagyok.

Befújtam, aztán elhajtottam, körbe vettem,
felborzoltam, belenőttem, egyesültem,
összenőttem, mindenkit kitakartam,
másokat elkergettem, szivárványhidat építettem,
a végére széltemplomot emeltem,
a mindenség fölé fújtam, aztán lépésként
apró szellő ujjaimmal rálépkedtem.

Szél vagyok - válaszoltam.
Én pedig a tied - mondta.
Legyetek boldogok, míg éltek - tekerőzött körénk
a szivárvány.
Jó volt holtak lennem - suttogtam.
Meghallotta.
Ha nem vagyok holt, nem álmodlak meg! –
A háta nézett vissza.
Szél vagyok.

Ismét keresem.
Itt e levél, ezt is viszem, reptetem.
Ott van Ő, és olvassa! -
Cikázva dobálom a szemetet előlem.
– már úszok, hallok, érzek, látok, élek! –

– boldogan ugrókötelezik a szívem – lelkem ölelkezik.
Itt áll előttem.
Mindig így lesz - ígérjük.
Szél vagyok. Az Ő szele!!!!

VIRAKOZÁS

Pizsamába bújt a Kedves.
Hálósipka a fején.
Az orrát is csippentette,
Bajuszát bekötötte.
Vizet, pohárban a kis szekrényre.
Papucsot az ágy lábához tette.

Párnaigazítás.
Paplan felrázás.
Zsebkendőt nem felejtí.
Kézfejét alaposan bekeni.
Könyvét a feje alá teszi.
– Nem elfelejteni! –
Öblögető is kell!!!
Ugrík, papucsot keresve.
Ha már...
a WC-kagylónak is
fölé áll.
Vár.
Erőlködik.
Koncentrál.
– Jövök! – kiállt a lefolyónak.
A szoba is hallja.
Ott várja, ahol hagyta.
Már ketten várnak.
Az egyik a
Könnyebbülésre, a pisire
gondolva,
A másik a WC fölött állóra, és
melegségre számítva.

Az előszobában betanult táncot
mutat be az óra.
Zenél is.
Kicsi házikó - tiroli-hegyekből.
Szép dallam is véget ér egyszer.
A bim-bam mesél, hány az óra?
A fali szerkezet hangját
a szoba folytatja.
– Krrrrrht, Krrrrrht, Krrrrht. -
– alszol? - keresi végre a forró zugot.
A könnyebbülés végétét.
– Igen. Mennyi az idő? -
– Nem sok! -
– Szerintem, elég! -

Aludjunk.
Igen.
– Akkor majd holnap! -
– Krrrrht, krrrrht, krrrrht -
Álom nincs.
Éberren figyelnek.
Várnak!
Az egyik a jelre, a másik órá.
Aztán ismét várnak.

Közben az egyik terebélyesebb lett,
A másik pedig magányos.
Maradt a várakozás.
Mert várni jó!
Várni jó!
Boldogan ölelik egymást!
Hasonlítanak!
Találkozásuk óta.
Várnak!
Sőt már azelőtt is.
Mindig vártak!
Mindenre, de legfőképpen
Egymásra!!!

A SZERELEMNEK SZÁRNYA NŐTT

Susogva szeli a levegőt.
A szerelemnek szárnya nőtt!
Vágom a fát.

Rózsaszínű barackvirág, tündérből
kéredzkedett
fehéren világító mandula, szirma után
igyekezett.
Jeges szél, tűszúrásos, cérna nélküli telet
űzte, kergette.

Aztán a forróság, dolgos méheket munkára
hajtotta
Délibáb hazudta a
valóságot, és
Régi virág helyett újak
legyeskedtek.
A szerelemnek szárnya nőtt!
Vágom a fát.

Legyen enyém a gyümölcs.
Legyen enyém a levél.
Az ágak is kellenek.
Csupaszon is jó nekem!
Látom a fát.
A szerelemnek szárnya nőtt!

Nem baj, ha fehér a hóleptől.
Érzem, fázik a téli széltől.
Nem kell félned:
bátorítom.
A szerelemnek szárnya nőtt.
Vágom a fát.
Fejsze nélkül.

Évek múlnak, virágszirom hullik
alá.
Lédús gyümölcs oltja a
szomjat.
Zöldellő ruha öltöztet, majd avar-gardróbban
talál helyet.
Én pedig baltával vágom
a fát.
A szerelemnek szárnya nőtt!

Lelkem az éle, szívem a foka, életem a
nyele.
Vérem lüktet. A fanyelű szerszám én vagyok?
Ki vagyok én, ha ő is olyan, mint a
belső tükrkép?!
Markolom a véremtől lüktető én nélküli
Magamat és
Keresem a fát!
Nem fa volt, bokor talán?
Nem bokor, virág talán?
Volt ott egyáltalán valami?
Vágom a fát - a ritmus dobol a
fülemben.

Lelkem éle, Szívem foka, Életem nyele
suhint.
Kellesz nekem!! - nyögöm.
Kiabálni félek.
és Minden lilába öltözik.
Én csak sárgát láttam eddig, most a trillázó kanári is
lila tollal csábít,
A vékony ágú, szépséges derekú bokor hajlik kicsi
súlya alatt.
S ő is lila leveleket mutat felém.

Föld ráncból szél támad!
Elsöpörni, mi gyenge!
Elhajtani, mi hazug!
Lélekbaltát csorbítani!
A mondókák pedig nem engednek:
A szerelemnek szárnya nőtt!!!
Vágom a fát.

Megmarkolom, felemelem ön-énemet.
Balta vagyok!!
Lélek élű, szív fokú, melynek nyele az életem.
Vágnom kell vele!
Itt a bokor? Fa? Virág?

Mindegy!
Balta vagyok, vágnom kell!
Tudom fájni fog!
Nekem!
Karom suhint, lelkem ordít, szívem feszül, az
életem számol:
Öt, négy, három, kettő,
Állj! Ne tovább!
Egy és Nulla.

Balta vagyok.
Lélekbalta.
Szivárványos, lila levelű, sokszínű és bódító illatú
Bokor fogadott magába.
Átkarolt, becsomagolt és betakarva, boldoggá tett
engem.
Az életem nyelét óvja, szívem fokát védi, lelkem éle
pedig
párban jár vele.

Balta voltam.
Most egyek lettünk. Összenőttünk.
A szerelemnek szárnya nőtt - énekeljük a szellővel
együtt.
Szél viszi hátán hívó hangunkat:
Gyere, nézd meg a bokros baltát, fabaltát, vagy virág-
baltát?
Ez mind mi vagyunk!
Balta voltam.
Fát vágtam.
A szerelemnek szárnya nőtt!!!

KEPVELE SZINETU

Légy táncolt a nyári melegben
Kőpárkány sivatagi zenéjére.
Odébb vékony hangú vérszívó.
Rám zuhant. Fegyverét gyilokra készen
Szegezte vékony irhámra.
A hálót fonó, ki saroklakó, tekervényes ésszel, düledt szemmel lesben áll.
Nyugodtan, vészjóslóan halál húrját pengeti.

Ők a három angyal, ördöge.
Napsárga.
Terrakotta.
Lila.

Az első
Arany zuhatagban fürdik, türkizkék tenger simogatja
Gyöngyöző nevetése boldogan bukdácsol a hullámokon.
Telt vörös ajka nedvesen csillan a Nap mindent látó szemében.
Akinek arcán szégyenpírként ver fészket.

Ő, nem hagyja annyiban, felhőknek szól, takarjátok el, mert megvakulok.
Nem jönnek. Ők is a hegyek mögül lesve gyönyörködnek.
Szél után kiált! Korbácsold fel a tengert, hogy eltakarja e szépséget!
De ő már előbb elvetődött erre. Lassú, becéző, delejező, ringatózó
mozgásával
Élvezetét keresi.
Nem jut el a kéjig.
A tenger nem engedi. Sima tükre a lány szépségét löki a nap képébe.
Erre fényét féltve, erdő mélyére kiált fenyegető égő arccal.
Fénynyalábot küld a levelek közé.
– Takarjátok el, e szemérmertlent, ha nem éjben akartok mindig élni! –
Csattanó, dörgedelmes hang kergetőzik önmagával.

Bocsánatkérően reccsen a tavalý és elötte lehullott avarrá lett faruha.
A szépség talpának mágikus ereje csendes ringató, ritmikus dalra fakassza.
Életre kelt. Mélyeket sóhajt a léptekkel együtt, aztán repülni próbál.
Ö jár itt – dúdolja zizegő hangon az erdő védelmében.
Gyöngyözö, boldog nevetése táncra perdíti élöt és holtat.

Fák hajlanak, bokrok szemlesütve a fűszálakat és szöcskéket figyelik.
Azok hátrahajolva kíváncsian bámulják a lányt.
Szépség! - a Napnál is ragyogóbb!- kiáltanák, ha nem éreznék, a fenti Tüzes ölelését.
Félelem költözik beléjük és igyekeznek gyökeret verni.
Avarból életre kelt levelek, mint ifjak, kik szerelemre éhesek, szabadságot keresve repkednek,
Mások a lányhoz érnének, szoknyáját szagatnák, alá is néznének.
Boldogságukat keresnék.
Ott fent a fák hegyén torpan meg az égi fény.
A feszültségtől kövé meredve mozdulatlanul takarják el magukat a fák csúcsai.

A szél végül belefárad a hiába való kéj keresésébe.
Férfi ó! Ha kell, puha kézzel simogat, becéz,
Ha pedig dühét nem oltja, nincs ember, állat, erdő, ki útját állja.
Most mindenki ellene van. Utálja a punnyadt semmit.
A lány szoknyája sem izgatja már.
A Nap erösködik vele.
De ö, szemetet, levelet dob a szemébe.
Sötét felhöt kerget az erdő fölé és kicsavarja míg egy csepp lélek is lapul bene.

A két egymást vakító szépség fénye szürkévé lesz.
Fognák, tapogatnák sugarukkal a másikat,
De hiába.
Az Égi és a Földi megijed.

Az erdőben, majd a tenger mellett járkáló szemben áll meztelenségével a szélnek.
Átadja magát a buja kéjnek.
A fenti pedig összegyűjti erejét.
Felforralja a szél gerincét.
Aki kielégülve csuklik össze.
Felhő pedig a fák között keresne oltalmat. Nem talál.

Boldog kacagástól táncot járó légy feléled. Szemtelenül illegeti magát.
A szépség szőke haját, kicsi fülét keresi.
Barátjává lett fenti fényesség, mérges tüzet küld feléje.
Minden napsárga,
A lány, a táncos kicsi lábak, a vékony szárnyak, az egész világ.

A második.
Orgonasíp, még a hangzás is.
A férfi, apa, hosszú és mély.
A nő, anya alacsonyabb vékonyabb.
A három gyerek helyét kereső.
Mennek.

Az élet keskeny, csak számukra kövezett ösvényén.
Mellettük is vannak.
Járatok.
Másoknak épült.

Kacsaringós, kereszteződésekben gazdag út, sima.
Mezítláb is léphető rajta.
Nem sokáig.
Sziklás, göröngyös, tövisekkel telihez érkeznék.
Megállni nem lehet.
Az idő!
Ott van előttük, mögöttük, velük.
Hívja, kergeti őket tengeren, hegyen, lápon, át,
Gazdagon megrakott asztalok mellől, bálók sűrű forgatagából,
Pihe-puha ágyak melegéből,
Kórházzagú szobák lélekdermesztő magányából,
Szerelmek izgalmából, sikerek élményéből,
Mindenből.

Közben egyre szebb lesz a színük.
Terrakotta.
A fiú késsel keresztet rajzol a kenyérre.
A lányban anyját látni, úgy mozdul, lát, hall.
Hagyomány, tradíció láthatatlan ruhát öltenek.

Vérszívó közelít zuhanórepülésben.
Vesztét leli.
Mint a családjá előző tagjai is.
De a vér kötelez, még ha halál is a vége.

Együtt már a kettő.
Két angyal és annak ördöge.
Napsárga,
Légy, a szerelem, az örök.
Terrakotta,
Szúnyog, a tradíció, hagyomány,

A harmadikat hívják.
Ő, aki mindet magáévá teszi,
Aki izgalmas, titokzatos, kiszámíthatatlanul kiszámítható, aki
Unalmas, átlátszó, várakozó, békés, gyilkos, erőszakos, okos és előrelátó,
Aki bután szerető, a víz árján közlekedő, aki
A pók.
A lila.
Ez én vagyok.

Táncolok a forróságban. Vért keresek, nem csak a sajátomat.
Szövöm a sarki hálómat, az ajtó előtti se marad el.
Magamat keresve csalom lépre szövetembe magam.
Gúzsba kötve izgó-mozgó lábamat, vért vérre cserélve,
Lila ködbe burkolódzok, hitet ébresztek, hogy boldog vagyok.

Várom a háló-jelzést. Húzza már meg valaki!
Nem látok a lila fénytől. Szemem befelé mereng.
Szaladnék, de nem tudok.
Elveszthetem a hálómat, a napsárgát és terrakottát,
Az angyalt és
Ördögeit.

Feszegetem lekötött lila magamat.
Talán nem szabadulok ki innen.
Talán nem jön rám a téli fagy,
Ami tetszhalottá tesz engemet.

Tekergek, fújom a liláságot.
Keresném, mi van mögötte?
Teletöltöm tudómet és óvatosan csinálom a szelet.
Lilában boldogabb.
Boldogabb?

JA

Magányosan álló fa vagyok.

Állok a hegy tetején a széllel szemben.
Dacolva az elemekkel, szítva belső tüzeimet,

Vagy a völgyben, patak szélén,
Lábamat vidra és pisztráng harapdálása mellett áztatva
Elképzelve, milyen tágas lehet a világ a dombon túl.

Vagy a veteményes kert sarkában.
Szöggel az oldalamban,
Sajgó derekamat a kerítésnek döntve
Hallgatva az emberek felesleges beszélgetését.

Vagy ott fent, sziklaszirt kiugró részén kapaszkodok.
Nem értem hogyan szült ide anyám?
Senki nincs, kivel beszélhetnék.
Csak a nagy szárnyú barna madár, aki más nyelvet ért.

Látóhatár szélén, messze, talán van másik én is.
Szél sem viszi arra levelem.
A szemem sem a régi.
A lábam pedig sajog, zsibbad az állandó erőlködésbe.

Vagy a mocsár közepén maradtam egyedül.
Lebegek. A széllel együtt hajladozok.
Megszoktam. Már akaratom sincs - gondolhatják.
De nem így van. Magányosan álló fa vagyok.

Szívom a vizet magamba.
Kiszáritom a kelevényt.
Aztán odaadom annak a homoknak, ahol a forró nap
alatt
Egyedül állok a sivatag közepén.

Közben várok.
Mert várnom kell!

Aztán jön!
Özönvíz.
Felhőkig csapó tűz!
Tornádó!
Sziréna!
Kielégülés!
Katarzis!
Boldogság!
Felhőtlen kék égbolt!
Virágoktól színes rét!
Bódító illatfelhő!
Biztonság!
Szeretet!
Szerelem!

A várakozás subát ölt.

Magányosan álló fa voltam.

IKRENDI

Berzenta varte, minkertó
Intadsogó min birtoko, ve
Szebej, szebej, alvokala
Onta minte, vin Berzenta!

Híja, kijó bi csohima kim
Krintanció biatölcs i kijo
Jah, jahó, jahhooó, brzti
Elkjentosantoló csohima.

X KERT

Megdicsőülve önmaga oszlopságától,
Uralkodva a szegény sokszemű szolgák fölött
Fakírok nyakkendőjével a nyakában,
Nagyravágásában némaságot fogadott.
Vakságában figyelemre sem méltatta azt, ki
Homlokáig el nem ért, ki kívül, s belül volt.

Pedig vannak, akik igyekeznek.
Ásó adja a boldog szimfóniát,
Hasadó föld, siető giliszta zenéjével,
Kapa pedig gaz tenger húrjait pengeti.
Feketerigó, a mindent beborító kék tetőnek énekel,
Szöcskék, sáskák, tücskök lába hegedűvonót utánoz.

A nagy kerek képű varázsló, tüzesen hunyorog.
Ős öreg nagyapó Ő. Sokat látott, talán hallott is.
Most kacsint egyet és felhőt von a szeme elé.
A csend átmeneti. Mókus szökken elsőnek, aztán
A többi is újra kezdi. Karmester sem kerestetik.

Nem így a mezsgyevédő. Ő keményen toppantana.
Parancsolva kiáltana, sokszeműt döntene.
Ha tudna.
Betonlábai megkopva, visszerezen nem mozdulnak,
Szája, hangja teremtőjénél maradt.

Ezernyi üres rászzerelt szemmel mered előre, s hátra.
A vak lyukak nem látnak, csak parancsolnak.
Minden közeledőnek megállj táblát mutatnak.
A főnök, fakírnak való tüskés nyakbavalóban élvezkedik.
Ezt csinálja valaki utánam - dülleszti mellét és húzza meg magán a drótot.
Megtámasztja öreg lábát, beton gyökeret ereszt.
Száz éve gyakorolja. Nem tanul. Úgysem sikerül neki.
Vélt hibáját eltakarván, szája helyét bekampózza,
Kihagyott szeme zugát körbeköti.

Nagy főnök Ő! – hirdeti.
Ha füle lenne se hallana.
Szemre pedig nincs szüksége.
Úgysem látna többet, mint ezer üres lyukon, aki a szolgálé.

A sznobság szobra mintázva.
Neki csipkés kesztyű sem kellett,
Fiatalos forradalmi hevülettel, friss cementtel a hátán,
Szíve vitte, nagy tervekkel kemény fejében.

Országhatár. Beláthatatlan terület. Erős hatalom.
Talpnyalók sokasága, gaz emberek szolgasága.
Kedveskedők tömege, csókot küldők bujasága,
Legyeskedők, bizalmasok, követők őrjögése.
Kitüntetések, díszdoktorik fényessége.

Egyetértően bólogatók mosolygása,
Alig lecsituló tapsok változó, de mindig visszatérő üteme,
Rövid szoknyák, kirakott keblek, savós szemek bűvölete,
Isteni lét sugallata.

Csak a szolga maradt.
Hozzá nőtt a sokszemű.
Karikás a rozsdás üres vak rácsarc.
Étvágyuk sem a régi már.
A derekával, vállával, gyomrával ijesztgeti,
Akinek tüzét érzi hátán.

Talán bánkódna is, ha tudna.
Nincs ideje rá. Mindig munkában áll.
Kicsit megdőlve, barátjával figyelve,
Hallgatózik.

Füle nincs és nem is kell.
Így is mindent meghallanak, és éreznek.
Ha sok lába nőtt volna, még pók is lehetne.
Hálója és abban sok szeme már van.

Megrázkódik.
A hang új neki, bár lelkében számtalanszor hallotta.
Gerincén szaladgál a furcsa szólam.
Oszlopférfiassága tüzet fog.
Délcegen a felhőt keresve,
Félelmetes hálót vet magára.
Nyaka körül, mint Indiában a
Tüskés kendőn ránt egyet.
Fájdalma új erővel tölti meg.
A Nap is beszáll a kerti partiba.
Tüzes fénnel esik neki az őrzőnek.
Ő érzi az arcába csapódó perzselést.
Nem fog ki rajta. Saját árnyékába kapaszkodik.

Oszlop fejében rajzolat. A hang birtokosa.
Nincs harang, mi szebben csengene,
A kanári hívó szava gyenge másolat mellette,
Beton húsát majd szétfeszíti szívének ugrálása.

Felhőt nézni! - az segít. Az egyetlen, akit eddig irigyelt.
Ő mindig megy valamerre és nem csak okos, de szabad is.
Keresi, de nem találja, hiába van fölötte.
A hang, a követ is megolvasztó hang nem engedi.

A közeli piros levelű magas növésű bokor szintén
Örömkönnyet hullajt. Rózsák virulnak, tátikák kinyílnak,
Levendula játékosan bogarakat kerget,
Margaréta szemtelenül a nagyfőnököt, Napot utánozza,
A gyík is megmerevedik egy pillanatra, majd
Felmászik az oszlopság kopasz kemény feje tetejére.

Halkan dúdol a hang mögötti szépség.
Kezében olló csattog. Lehulló falevél keresi közelségét.
Tele lesz a kert Vele, a szeretetével.
A fák is beállnak a melegedők sorába.
Nekik is kell egy simogatás, férges alma leszedése, faköröm ápolás.

Gyere, gyere, kérlek, éj hozzám - fohászodik a mezsgyeőr.
Megrázza magán a szeges kendőt, ezernyi szemet.
Csörögnek, pattognak, most a közeli bokrot sem utálják.
Pedig az leköti, hiszen előzőleg már létrát kapott tőle.

Léptek közelítenek. Csend borul a bezárt világra.
Tisztelik őt, az oszlopot.
Levelek összezárulnak, ágak elhajlanak, virágok elfordulnak.
A gyík sem mozdul, a tücsök pedig leteszi a lába vonóját.

Egyedül fent magasban a fényesség mered kíváncsian.
Ő, aki mindent lát, aki ismeri a Szépséget és a kertet is.
Számталanszor követte a kék tengersizemek könnyeit,
Nevető szikráit, haragos zöldesszürke árnyalatát,
És az öreg beton vigyázót, amint délcegségében megöregedett.

E hely hercegnője, kit csak Szépségnek a tenger istennőjének neveznek
Bíborpaláستtal a hátán, illatosan a rózsáktól közelít a sok szemhez.
Mindezt az oszlop tudja, de nem látja, nem szagolhatja,
Betonban rejtőző szíve ver egyre gyorsabban.

A fakírrá lett őr megbénulva a királynő lépteit elképzelve,
Fohászodik hangtalanul, kemény betonlelkében.
Verseket is írt, még hajdan. Erről-arról a babról és vonatról.
Most bevillannak a sorok az imádságos képzelésbe, a szerelem vágyába.

Ha egyszer eljőnnél, magamban hallgatva,
Cirógató leheletedet arcomon érezve várnék.
A ház ablaka üvegétől elveszett,
Döngő légy koppanásai,
A kerti csapból csöpögő víz toccsanásai,
Feleslegesen igyekeznének,
Mert én befelé, magamra figyelnék.

Ujjad végére, tenyered selymességére vágyakozva.
Összeszorított nem létező ajkaimmal, becsukott szemeimmel,
Izzadságtól tapadó eső mosta háttal,
Felesleges kezekkel, egybenőtt betonlábbal,
Homlokomon termett, arcomat elhagyó cseppekkel,
Messziről induló, csak agyamban észlelhető
Pattogásos fületlen fülzúgással.
Fohászkoznék.

Szívem Berlioz dobszólót játszana,
Fejemben darazsak építenének fészket,
Gyomrom le-fől bukdácsolna,
Vesém turbó sebességre kapcsolna,
Levegő a tüdőmbe nehezen jutna.

Aztán óvatosan, a szolga szemeimmel felnéznék Rád.
Szemed kékjét keresném,
Fénylő ajkad nedvessége bátorítana,
Kívánnám és félnék érintésedtől.

Közben ujjaid végétől, selymes tenyeredtől,
Várnám a kéjes halált,
Ajkad csínját akarnám,
Halk leheleted szívóm.

Talán lábam is nőne.
Futnék egy hosszút szabadságom tudatában,
Folyóparton, fák alatt, békák hangos szurkolása mellett.
Te is jönnél tapintásod ígéretével, fénylő ajkad csókjával.

Sokan lennének.
De nem, inkább csak mi ketten.
Hídon át.
Olyan lenne, mint egy ágy!

Ott lennének mi, a szerelmesek.
Talpunk a padlón ragadna.
És én rólad, a szépségedről énekelnék.
Minden percben beléd halnék, majd újra születnék.

Örölnél.
Talán tetszene is.
Ettől még jobban beindulnék.
Simogatásodat, ajkadat követelném.

Repülnénk.
Léggömb kosarában,
Szitakötő kíséretében.
Önfeledten nyúlnál felém.

Megijednék!
Eddig ez csak képzeletemben történt.
Ha hozzámérsz, végünk - kiabálnám,
Ha volna szám, hangom.

Megéreznéd félelmem.
Kezed torpanna, tétován, árván nézne rám.
Sírnom kellene. Sajnálánám magamat.
Mi lesz velem? - hullana oszlopkönnyem.

És mégis, hogyan tovább?
Éreznem kell a simogatást, ami engem illet!
Ajkadtól életet remélnék, mióta itt várlak.
Oszlopságom így, nagy nyűg nékem.

Ha az lennék, ami lelkemben vagyok,
Először csak a szememmel, orrommal,
Füleimmel habzsolnám magamba az én
Szerelmemet.

Aztán a szépségérzet elcsapása után,
Kapkodás és kés villa nélkül látnék
A szerelmi főfogásnak.
És az édes mámorító desszertnek.

Ettől a különleges étektől nem lehet jól lakni.
Nem lehet megunni,
Miközben kimeríthetetlen,
Soha nem fogy el!

Olyan, mint a legerősebb ragasztó,
Vagy a lakatos a szikrázó hegesztőpálcával, ami úgy összeköt bennünket,
Hogy soha nem szétszakítható, csak mesében leírható,
Mint a Mezszyeőr és a Szépség közötti Szerelem.

Ezt szétválasztani csak csonkolással lehet.
De ki akarná e botorságot megtenni?
Ki lenne az elvetemült gyilkos,
Aki őrr nélkül és védelem nélkül hagyna Téged?

Mikor aztán ismét itt lennénk a kertünkben,
Szerelmi fészkünkben a fák tövében.
Te sétálnál és én lábamat kicserélve, ugrálva kísérnélek.
Énekelnék, szerelmes dalokat, cinkét biztatnám a szopránra.

Nem jutna semmi eszembe, csak az életem regénye.
Szívem csordultig lenne a tiszta őszinte szerelemmel,
Ami nélkül tudnám az Földi létem, lehetetlen küldetés lenne.
Leborulva köszönteném minden léptedet mellettem.

Aztán mikor betonlábam érzete semmivé válna
A beton biztonságában élt lelkem sietne anyám után,
Szívem csordultig telt hálával fogadna magába,
Mert az élethez való esélyt, a világ gyönyörű oldalának megismerését adtad nekem.

Aztán visszanéznék és lassítanék, ha tüzem engedné,
Talán maradnék is, Neked talán kérnéd sem kellene.
Szülőmre gondolnék. Aki megszült, majd
Oly sok éveken át védett, nevelt, iskolázott, gondoskodott rólam.
Aggódott, ha beteg voltam, velem együtt nevetett, ha sikerem volt.

Aztán felkészített az életre, adta nekem a sokszemű barátomat,
És mindenekelőtt Téged, a Szépséget,
Akinék szemefénye beragyogja minden percemet,
Akinék lénye a nehéz, és földbenőtt lábaimat repülni tanítja.

Te vagy az, aki szívemet, lelkemet, oszloptestemet
Soha nem múló szerelmes tűzben érleled,
Nőségeddel férfivá tettél, hitet adtál,
Hogy te vagy az én egyetlenem.

Olló csattan, bokor ága reppen.
A különleges dallam, amit a szépség dúdoló
Beleszövi zenéjét a régen írt sorokba.
A mezszyeőr megrázza magát. Sokszemű szolgál arcáról pereg a rozsdá.

A házban, nem messze. Falon naptár.
Nyelvet mutat az oszlopság felé.
A fák, bokrok az üres szemű mellett,
Nemsokára levelet hullatnak.

Most gyümölcsöt nevelnek, majd útjukra engednek.
Kutyának a szőre is ősz már, a kapu pedig messzebb került tőle.

A kerti kút elköltözött, új autó áll a helyén.
Neki mindez egy apró repedés, ami felfut az arcáig.

A hangra, ami birizgálja betongerincét, figyelne,
Az ollóra is, ami a kerten és sokszemű barátján segítene,
Az érzést, a szerelemet, ami ráncait elfedné, keresné,
De a lány már ritkán énekel, ő pedig magában keresi, ami talán el sem veszett.

Így élnek ők. A nagy főnök,
Aki oszlopságában örök szerelmesen áll a mezsgyén.
A Szépség, aki feneketlen mélységű óceán szemeivel
Varázsol a kertben, mint a vége nincs mesében

A = UT

Kereslek!
Vajon közel vagy?
Esetleg távol és ott kell
éreznem Téged?
Ha itt állsz, fekszel - mellettem-,
akkor tényleg a közelemben vagy?
Ha messze - még azon túl is - tudhatlak,
akkor miért érzek oly közel?
Talán én szánkózok az érzelmeim
Terén, a kitaposott pályán ide és oda?
Vagy éppen Te vagy a Villámkincs, aki
cikázva éget és vakít.
Talán csak egy érintés,
egy látomás,
egy illat volt?

A kérdés nem nyugszik bennem.
Hol vagy?
Keressünk együtt!
Remélem, nem érünk soha a végére.
Az út nagyon JÓ Veled!

SZIVTAVASZ

Az első boldog nap
ebben az évben.
Nem én hoztam.
Ha kértem is, az másik
Énem volt.
Reggel napfényszikra tört utat a
Szemhéjamon át.
A lelkemről, a tél
ragasztóval borított,
Betakart súlyai leesve
koppantak.
Napba néztem.
Kerestelek!
– Mi kell még, ha vagy nekem? -
Talán vak a másik énem?
Arcom árulástól égett.
– Nem vagy fényesebb mindennél? -
Talált egy vörös színt a fülem.
– Bizonyos, hogy Te vagy a boldogságom? -
Cseppent az izzadság az orrom hegyéről.
– És ha mind kettő? -
Alig hang suttog
a torkomból.
– A kettőjük kell!!! -

Bontja ki a fény a férfit bennem.
Fényesebb és szebb lesz
Tőle!
Ő pedig forrón, áthatóbban melegít,
ha látja.

Tudom!

Tudom! Zsigereim érzetik.
Hogy senkit nem érdekel!
Ezt nem mondta senki.
Mutogatni sem próbálta.
Nem kellett.

Gerincemen kopogja a morzejelet.
Mert másként kimondhatatlan.
Csak másnak. Nem nekem.

Üvöltöm, mert elég a hazugságból!
Hörögve, nyávogva, nyikorogva, mint
A külső WC ajtaja tette.
Becsukott szemmel, befogott orral.

Igen!
Akkor is, ha senkit nem érdekel.
Ha még a bogár sem repül fel,
Ha hangom elfelejt nekimenni a ház falának.
Ki sem kerüli, mert nem jut el odáig.

Csak a tudóm szakad ki. Erőlködök.
Látom magam az esőfüggöny tükrében,
Az ijedt madár szemében,

És mosolygó arcod fényében.
Szám csókra, ajkadra éhesen,
Suttogja az üvöltésre váró szót:
Szeretlek, míg élek!!!

JALALAT

Szeckavágó gép kerekét vakarta.
Útonálló génezett bodza tüskéivel,
Szárász, csupasz kóró kitartásával
Önfeláldozóan kíméletlenül kaszabolta.
Ő rágott, majd nyelt, aztán krárogott és
Velótrázóan szívta zöld vasorrát.

Pipafüst, olcsó, bűdös, árokban lelt dohányból
Nagyot álmodva, gomolyfelhőn lovagol.
Boldogan rikkant: Én nem vagyok kukoricaszár!
Silónak való, zöld édes takarmány sem.
Én a szeckavágó vagyok!!!

Visszhangot ver. Hétszer jön vissza.
Zöld vasorrú megáll. Prüszköl, krárog.
Sáska szárnya szellőt vár. Gyík követi.
Négyen lesnek, ugrásra készen.
Mindegyik gyilkost keres. Talál.

Mindegy, ha fúj a szél, ha haragos a fény és odvába bújik,
Ha hideg fagyassza lelkem, hőség szárítja szemem,
Nyelvem ragad a számban,
Ha lábam anyagos földbe nő, ha víz önti el torkom,
Ha vakon csetlek-botlok,
Ha farkamat sem találok,
Ha rózsának ellopják az illatát,
Ha eszem szikrája elszőkik,
Ha szívemet zöld féreg rágja,
Ha lisztben több a kukac, mint a kenyérnek való,
Ha a Nap nem lesz kíváncsi rám,
Ha mindenki csak a hátát mutatja felém,
Ha minden megszűnik a fájdalomon kívül,
Ha kerek keblű és fenekű, csábos mozgású nők bájolnak,
Ha konyakot követelve nőmelegtől gyűrött ágyon jár az eszem,
Ha kést szegeznek árulásra biztatva a torkomnak,
Ha szürkévé változó szemed szikrákat szór felém,
Ha üveg vagyok. Átlátszó és törékeny.
Ha betonná változok, vagy éppen bunkó kővé.
És akkor is, ha már nem vagyok,

ÉN

Téged

Szeretlek!

A GALLÉR

Eső hullik, gally hever, pocsolyában ázik a pad talpa.
Zuhogó égi verés üldözi, ki tetőt nem talál.
Buborékot csap fel, patakot folyóvá növeszt, tavakat duzzaszt.
Víz, víz és mindenütt víz.
Úton, kertben, küszöbön át és ágy alatt.

Fekete özvegy gallérját nyakára tekerve,
Felülve szeretője szavára, elhagyta urát, a hegyet.
Oda vissza nem mehet.
Már másik felhő óvja derekát.
Tovább sem állhat, a szerető szavak elhaltak.

Hát itt marad. Fölöttünk.
Eső hullik a fekete gallérból.
Egyforma cseppekben, egymáshoz érve, régóta.

Keressünk férfit az özvegynek, akinek tetszene a gallér.
Ki maga köré tekerné, ki fürdene is boldogan benne.
Ki még elhinné, mindig az ő nyakát takarná,
Más hízelgő szavát nem hallaná.

Égnek kiált szavunk a sötét felhőn át.
– Eső, állj el! Vagy menj és áztass másokat! -
A cseppek megállíthatatlanul kopognak.
Ernyőt húzunk, becsapva magunkat.
Alábújva csókot váltunk, ha már ott vagyunk a kerek tető fogságában.

A gomolygó tehéntőgye beleremeg. Tengersizemeiből könnyfolyam indul.
Szelet, villámot kér magának és őrjöngve szagatja magát.
– Én uram! Hegyem! Kérlek, fogadj vissza! Most is érzem fenyőillatodat! –
Csókunk a hegy fülét is betapasztja.

– Pusztulj innen, te hártvány féreg - ernyő száll oldalt törve.
Dézsából ömlik ránk, a csalfa néember minden vize.
Szenny és pocsolva lesz belőle.
A hegy pedig, az elhagyott, új gallérral ölelkezve
Nem gondolva a völgyből leskelődő, csábító ficsúrra
Fürdik a kéjben, saját nagyságában.
Szeme vak, füle süket, csak új kedvese ízét érzi.

– A csalfa belénk hal és tetemében ázunk el -
Nincs védekezés, csak végtisztelet.
Állunk a bugyborékoló vízvér alatt.
Isszuk az égi könnycsatornák levét.
Lassan fogy. Hatalmas a hegy, volt tőgye.
Érezzük fájdalmát. Mozcgalmas életének állomásait mutatja.

Vele vagyunk. Hirtelen meggondolja magát.
– Én is újra szeretni akarok - suttogja, cseppeket legyezve.
Figyelmét a szerelme vonzza.
Hosszan nézi, amint a hegy ölelkezik utódjával.

– Inkább a halál, mint ezt lássam -

Élete, teste hull ránk.
Csend van. Síri csend.
Sajnálni kellene.

Szép élete volt. Bejárta a világot. Sok helyen örömet szerzett.
A Heggyel házasságra lépett. Gyermekai lettek. Kirepültek.
Sokan szerették és aki nem, arról nem beszélünk.
Mondanánk magunkban a búcsúztatót.

A pad lábát rázza. Tánra perdülve szárítja magát.
A zöld gallyak gyökeret eresztenek,
Pocsolják kiszáradnak, a folyók fiatalokká, patakká válnak
A tavak pedig a hegyre mennek.

Messze nézünk fel magasra. Ficsúr teszi magát és a szépet.
Az új gallér igazgatja nemrég kapott koronáját. Keblét, hátsóját domborítja, ajkát nyalja.
A Nő, örökre nő marad - szólnék, ha az én Gallérom
Csókja engedné.

Az illusztrációk Szeivolt Kati
képzőművész alkotásai
az Én a kalejdoszkóp című sorozatból.

Írta és szerkeztette: Szeivolt István
Az illusztrációk Szeivolt Kati
képzőművész alkotásai

Kiadó: Karizma Kft.

Felelős kiadó: ifj. Szeivolt István
Közreműködő: Szabó Mónika (Budapest)
A kötetet és a borítót összeállította:
Szegő Miklós (Budapest)

Készült:
a Karcag Nyomda Kft. műhelyében
Felelős vezetők:
Márkusné Tankó Orsolya, Nagyné Tankó Tímea
Karcag 2014

ISBN: 978-615-5114-06-9

A KARIZMA KÖNYVKIADÓ
további kötetei:

2007

Muskátlikantri – Nyállal ragasztott papírlapok

2008

A dong könyv

2009

Palkó István, a kutya magyar

Mi ketten: te és én

A janta könyv

Álomfejtés a jantákkal

A jövőt jelző janta

2010

Meséim

6 kötet

A nyomozó

2011

Csoki Maci utazásai

Meséim

nagy kötet az összes mesével

Szerelem

2012

Rúzs és Fésű

2013

Minestrone

2014

Hazugság

Karizma Kiadó
2014

